

JANA REČKOVÁ

MISTERI

SCI-FI THRILLER

 EDICE PEVNOST

EDICE PEVNOST

MISTERI

JANA REČKOVÁ

MISTERI

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Jana Rečková – heirs, 2018
Cover Illustration © Žaneta Kortusová, 2018
Cover Art © Lukáš Tuma, 2018
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2018

ISBN 978-80-7557-119-9 (print)

ISBN 978-80-7557-527-2 (ePub)

ISBN 978-80-7557-528-9 (mobi)

ISBN 978-80-7557-529-6 (pdf)

PRVNÍ ČÁST

Ubývající město

Nad městem se roztahoval příkrov mračen, kterým pronikalo bledé a zachmuřené světlo, ne však slunce; jako by tam nahoře už dávno ani nebylo. Někteří si mysleli, že to takhle bylo vždycky, jiní se pokoušeli spočítat, kolik let už to trvá, ale nikdy se neshodli. Někdo tvrdil, že mraky halí celý svět, a s tím se dalo těžko polemizovat, protože město pro většinu obyvatel bylo celým světem. Nedalo se odtud odejít. Ulice se na jeho krajích stáčely a vracely zpátky. Zarůstalo je husté trní. Zvedaly se na nich strmé příčné rampy z betonu a hromad suti. A když už někdo odhodlaný vylezl až nahoru a celý odřený a zkrvavený, jak mnohokrát upadl a sklouzl, se rozhlédl, zjistil, že město vlastně ani nechce opustit. Jestli tam někde venku existuje nějaký svět, musí být nepopsatelně strašný.

Napadlo to i dva muže s mačetami, kteří si prosekali cestičku v trnitém houští a nedůvěřivě vyhlíželi do obyčejné šedivé, špinavé ulice za ním. První z nich pomalu couvl, vrazil do druhého, ten se otočil a chystal se vrátit. Za ním však stála vysoká kudrnatá žena a měla v ruce zbraň. Namířila ji na dům, jenž jako by vyrůstal přímo z pichlavé houštiny, a její neviditelný paprsek srazil z oprýskaného balkónku v prvním patře tlampač. Bylo

to jako rouhání; určitě tam zbyl ještě z minulého, zaniklého světa a času.

Oba muži na ni upřeli pohoršené a ustrašené pohledy. Usmívala se na ně a dívala se, jak se jim oči pomalu projasňují a v hlavě jim svítá.

Nezralost

Děti z pater se učily, že dole pod mračny leží město. Dávno mrtvé, až na automatické provozy, které zajišťují život ve věžících. Podle divokých historek valkerů, jimž bylo dovoleno vystoupit do pater (ovšem nikoli bavit se s dětmi; o to bylo všechno napínavější), se hustota mraků nepředvídatelně měnila; někdy z nich byla prakticky jakási polévka, kaše, kterou se musel prodrat, protlačit a prosekat každý, kdo chtěl nahoru – nebo dolů.

„Kdo by asi tak chtěl dolů?“ vyprskla Verna, když to slyšela prvně. To byla ještě malá a hloupá, a Horyk ji usadil: „Údržbáři, čudlo.“

Vesna na sestru udělala kiš kiš a napjatě poslouchala dál. Vlastně to byl první valker, kterého poznaly, a měly spoustu otázek. Horyk a ostatní kluci je nechali; v tom věku si ještě mysleli, že vyptávání je holčičí věc.

Byl špinavý, přinesl do pater spoustu hnědého a černého prachu, který se z něj sypal při každém pohybu. Verně a Vesně připadalo, že se mu práší i od úst, že i slova z něj vycházejí umouněná a upatlaná. Vesna se hrozně lekla, když natáhl ruku v rukavici bez prstů a opatrně ji pohladil po vlasech.

„Přezralá pšenice,“ řekl. „Takovou má barvu.“

Ucukla, valker se zasmál a její sestra se na něj zamračila. „V našich zahrádkách nikdy nepřezraje.“

Popravdě, nikdy pšenici neviděly. Do zahrádek a na polička ve věžích chodili jen dospělí.

„Na polích venku,“ vysvětlil jim trpělivě. „Někde napůl zdivočela.“

„Zmutovala,“ opravil ho Horyk. Byl o rok starší než holky a často jim to dával najevo. Jim a celému světu v patrech.

Valker na něj pobaveně zamžoural. Oči měl černé, jako by mu i do nich vnikla mračna. „Jasně,“ kývl. „Vlastně, tady u vás nic opravdu neuzraje.“ Znovu se dotkl Vesni-
ných vlasů. Teď už se nepolekala. Vypadal trochu zasněně, asi jako dvojčata, když si představovala mámu. „Ani ty, Pšeničko, ani ty, Zrzi.“

Horyk zamrkal a zatvářil se, jako že tohle si zapamatuje a ve vhodné chvíli použije. Verna si už všimla, že si v hlavě ukládá sbírku výroků, které dělají dojem na holky. *Jestli mi někdy řekne Zrzi, nakopnu ho*, plánovala si. Vždycky ji zlobilo, že není zlatovlasá jako její dvojče, a proč má k těm zrzavým vlasům ke všemu ještě pihy. A nechápala, proč to od valkera zní tak hezky.

Pak jim zazvonilo na Hadry a bylo po zábavě. Hadry čili Výroba, zpracování a recyklace látek, měli kluci a holky společné. I když kluky víc táhly kůže a kožešiny a holky zase s vervou háčkovaly, drhaly, paličkovaly a pletly ze všeho, co se dalo použít jako vlákno. Vesna s Vernou měly rozpracovaný projekt nezničitelných sukní se svrchní vrstvou z provázků a kaktusových nití, Horyk už přes dva týdny pečlivě sešíval vestu z krysích kožíšků.

Učitelka se věnovala víc mladším dětem. Z kouta dílny se ozývalo bušení kladiv, jako by si tam někdo stloukal brnění. Igmen, který podle šeptaných zvěstí nebyl na holky, ale dokázal navrhovat ty nejúžasnější šaty na slavnosti ve věžích, kam směli jen vládci a jejich hosté, v záchvatu inspirace čmáral uhlem po zašedlém recyklovaném papíru.

Učitelka se u něj zastavila, začala obvyklá dlouhá, rozčilená debata. Holčičky u okna nechaly zašívání pracovních šatů a napodobovaly rozmáchlá gesta vysokého mladíka i učitelky.

V Hadrech se člověk nenudil a Verna skoro zapomněla na rozhovor s valkerem. Až večer při hudební hodině (naštěstí Bach, který nebrní v uších a neotravuje textem) jí Vesna zašeptala do ucha: „Co tím myslel, že neuzrajeme?“

Napadlo ji, jestli mu nepřípadaly retardované jako ti chudáci, kteří se nehodí na nic jiného než šlapání na kolech v podpůrných elektrárnách, když vyplivne přívod zdola.

* * *

Té noci valker, povzbuzený sprchou a domácím pivem, které mu tajně podstrčil nějaký dobrák z varny, zavedl Oksanu do pomocné strojovny výtahu a tam to spolu dělali. Oksaně ještě nebylo osmnáct a byla hloupá, sice ne jako ti šlapající chudáci, ale i mírná slabomyslnost může být důvodem trvalého zákazu veškerých aktivit, vedoucích k rozmnožování, pokud tak komise rozhodne.

Načapala je stráž. Valkera před svítáním vyhodili do mračen – Verna si tiše přála, aby se černé chuchvalce zrovna v tu chvíli změnilly v hutnou kaši, ale věděla, že je to nesmysl.

* * *

Ráno po rozcvičce prošel patry mluvčí domovlády, ve všech třídách a dílnách přednesl projev o zdrženlivosti a genetické čistotě, jen na samý závěr dodal, že přímočaré jednání stráže nebylo správné a vláda z něj vyvodí důsledky.

Možná tomu věřili ti mladší a natvrdlejší, ale u svých vrstevníků Verna zaznamenala pohledy, které znamenaly něco jako „houby s octem“. Vesna do ní dloubla, nic neřekla, ale obě věděly: neuzrání se podporuje, zralost trestá. Oksana zmizela a kluci z toho byli smutní, protože měla fakt velká prsa, a když šla, všichni se dívali, jak se jí houpou. Verně to připadalo nepraktické a beztak to byl hlavně tuk, ne mléčná žláza, takže pro budoucí kojení žádná výhoda.

* * *

Zákaz styku s valkery vydržel asi půl roku, pak se všechno začalo uvolňovat – tak už to v patrech chodilo: průšvih, tresty, zákazy... a časem se zapomene. Valkeři se tu a tam objevili i mezi mládeží a hustili do ní svoje povídačky o městě a krajích tam dole. Verně a Vesně už bylo sedmáct a chodily na videa z Reality.

Svět dole pod mračny byl pustý, nebarevný a strašně špinavý. Voda v betonových kanálech měla na hladině prašný potah, v němž se dělaly ošklivé víry. V ulicích, zanesených smetím tak starým, že se už nedal ani odhadnout jeho původ, se proháněli zdivočelí psi a lovili krysy a potkany.

Do kamery se zazubil údržbář na cestě do některé z automatizovaných elektráren nebo vodáren. Na obličej měl vrstvičku mastného prachu. Sundal si masku, otřel si čelo rukávem a poznamenal: „Je tu hic. Dneska vůbec nefouká.“

Takových průpovědek vyslechli diváci víc. Údržbáři a důvěryhodní valkeři, kteří videa natáčeli, čas od času pronesli komentář, usmáli se a předvedli, že ten strašný svět pod mračny je skutečný, opravdu Realita.

Až při třetím filmovém sezení mládež z pater spatřila obyvatele města. Podle komentáře nahrávajícího valker se drželi v některých čtvrtích, hlavně ve starších vilách, které neměly v přízemí velká okna, takže se daly docela dobře bránit, pokud selhala první obranná linie, zpravidla vysoký plot s ostnatým drátem nahoře.

Verna nad tím udiveně potřásala hlavou. Proti čemu se chtějí bránit? Co je tolik ohrožuje? Ulice liduprázdné, že by se báli psů a potkanů?

Vesna vedle ní zpozorněla a Verna se okamžitě zahleděla na temný kout na kraji plátna. Pohyb. Kradmý, jako když do patra vnikne kočka a plíží se do spíží. Podél plotu někdo šel. Pohyboval se trhanými přískoky a krčil se, ačkoli byl docela malý. Malý, pokroucený člověk. Dorazil k bráně ve vysoké ohradě, zabušil na ni. Vzápětí mu otevřeli, také tak kradmo, vykoukly oči v ušmudlané tváři, rozhlédly se a zmizely.

„A tohle jsou ti šťastnější,“ pronesl hlas údržbáře, tlumený maskou, a jeho průvodce valker k tomu souhlasně zamručel. „Mají kde bydlet, nikdo je ve spánku nesežere.“

Později mladí z pater viděli další lidi, místy se jich tam hemžilo docela dost, prohrabávali odpadky, choulili se v pobořených domech nebo v místnostech s vytlučenými okny do ulice – bývalé obchody, jak jim vysvětlil valker v nahrávce, a ta velká okna, to byly výlohy, kde se vystavovalo zboží. Známé pojmy z dějepisu, ale bylo divné koukat na to, co se z nich stalo. A co se stalo s obyvateli měst.

Toho dne měla poradkyně plno. V její pracovně se shromáždilo snad deset dívek s vystrašenýma nebo zarudlýma očima. Vesna si víčka nežmoulala a radši nechala slzy téct,

Verna oči zavírala a zase otevírala, protože pořád viděla ty žalostné, křivé, vyzábělé postavičky.

„Ani nedokážou chodit rovně, krčí se a poskakují,“ mumlal kluk z výtahového patra.

„Trčí z nich kosti, hlavy mají jako lebky,“ vyhrkla dívka ze skleníkové rodiny.

„Proč nemají normální vlasy?“ přidal se vytáhlý mladík, kterému už určitě bylo osmnáct, beztak něco provedl, když ho o rok zpozdili... Kurt? Nebo Günter? Tak nějak.

„A ty fleky na obličejích...“

„Oči... někteří je mají úplně bílé... jsou slepí?“

„Vředy na rukou a ty špinavé obvazy...“

„Když jim údržbář podával chleba, div ho neporazili...“

Poradkyně naslouchala a dívala se; jako vždycky čekala, že si na některé otázky odpovědí sami, navzájem.

„Jsou nemocní,“ promluvila Vesna. „Chronické choroby. Kůže poničená mračny. Dřív se říkalo smog. Je to asi toxické.“ Vytáhla kapesník a potichu se vysmrkala. „Je mi jich líto, ale... můžeme jim nějak pomoci?“

„Mají hlad a pijou tam kdovíco,“ řekl Nork, možná aby jí udělal radost. Dost po ní pokukoval, už pár týdnů, ale neměl moc šanci na povolení, protože Vesna byla předběžně zařazena do první kategorie a on do třetí, kvůli alergiím.

Poradkyně se zvedla ze svého křesla, obešla stůl a octla se mezi nimi. „Valkeři se snaží pomáhat,“ začala. „Tedy, ti lepší z nich. My z věží poskytujeme léky, ale jídla není dost, vy ze skleníkových rodin víte, o čem mluvím. To o nemocech, hladu a strašlivě znečištěném prostředí je pochopitelně pravda. Ovšem kromě tělesných problémů zvažte i duchovní strádání. Beznaděj. I s tím se někteří

z nás pokoušejí něco dělat, ale od konce světa, jaký býval, k jeho obnovení je to běh na dlouhou trať.“

Někteří z jejich posluchačů si vyměnili nechápavé pohledy, ale Verna už tušila, kam poradkyně míří. Totiž, myslela si to.

„Misteri,“ špitla.

V pracovně, plné lidí, ožila známá pověst. O lidech se zázračnými schopnostmi. Odolných vůči nemocem a mutacím, dlouhověkých a téměř nezničitelných, kteří kamkoli jdou, nosí s sebou ostrůvek klidu a pohody a naděje. Utěšují, léčí, napravují křivdy. Špína se jich netkne, zdivočelí psi v jejich blízkosti zkrotnou a vrtí ocasy. Lupiči a zlouni prchají...

Verna si v tom okamžiku uvědomila, že právě dostala odpověď na další otázku. Lupiči. Zlouni. I o nich vyprávějí pověsti, a také oni existují. To proti nim se opevňují obyvatelé vilových čtvrtí. Kvůli nim mají elektrárny, vodárny a čističky absurdně vysoké ploty se žiletkovým drátem nahoře, a k tomu nabitě elektřinou.

Zvedla hlavu. Poradkyně se na ni dívala. „Ano,“ pravila. „Misteri. Byli vytvořeni, když se ukázalo, že se svět řítí do záhuby. Geneticky upravení, až už téměř nejsou lidé. Podle pověsti mají být něčím víc, ale ve skutečnosti představují především nástroj a pouze plní svůj úkol, vykonávají svou funkci. Pomáhají potřebným a deptají zlo v každé podobě.“

„Můžou se splést?“ ozval se kdosi zezadu, nějaká popotahující holka.

Verna s Vesnou se bezděčně chytily za ruce. Tohle byla málem svatokrádež.

Ale poradkyně si to nemyslela. „Pokud se pohybují ve svém přesně určeném prostředí, nezmylí se. Ovšem

když z něj jsou vytrženi...“ Pokrčila rameny. „Pak bývají zmatení a musí se jim pomoci.“

Nikdo z přítomných nevěděl přesně, o čem to poradkyně mluví, tak všichni mlčeli. Po chvíli se ozvala Vesna, což bylo zvláštní; obvykle za ni mluvila sestra.

„Jestli se nerozmnožují, musí jich ubývat,“ prohlásila se svráštěným obočím. „Jak je to už dlouho, myslím od konce světa? Nikdo nemůže být nesmrtelný, ani mutant.“

„Genetická úprava není totéž, co mutace,“ poopravila ji trpělivým tónem poradkyně. Verna však v duchu jasně viděla, jak si k sestřinu jménu kreslí černou tečku. „Ale je možné, že jich ubývá. Nevíme, jestli se rozmnožují... Sama bych hádala, že to považují za něco nečistého. A přibrat do svých řad někoho z nás, to ne. Jsme jim málo spravedliví.“

Verna před sebou uviděla další obraz: poradkyně hovoří s nejasnou světlou bytostí, naléhá, dělá prudká gesta, málem jako Igmen, ale ten zvláštní tvor, asi jeden z misterí, vrtí hlavou a couvá.

Někdo do ní šťouchl, předpokládala, že Vesna, jenže to byl Nork. Ušklíbl se a prstem si nakreslil na čele kolečko. Kývla a pokusila se zatvářít normálně, jako by právě neměla vidiny.

„Vypadalas jako kněžna Kana, věstící slávu Lyenny,“ řekl jí Nork, když konzultace skončila.

„Měla jsem vidění.“ Verna se obezřetně ohlédla. „Naše poradkyně se chtěla stát misterí.“

„To mi došlo i bez vidění.“ Nork se poškrábal na krku, na jedné z těch růžovohnědých skvrn. Měl je i na ruce a kůže mezi prsty mu často pukala až do hloubky. Pitomá věc, tahle alergie na kdovíco. Podle Norka na patra, ale Verna s Vesnou si nedokázaly představit, že by se dalo žít

Misteri

někde jinde. Leda ve věži, ovšem to by se musel kvalifikovat do skleníků. Nebo do vlády; absurdní představa.

Na rozdíl od misterí se vládci rozmnožují, napadlo Vernu a vůbec se za tu nebezpečnou myšlenku nezastyděla.

Poslední exi v Lyenně

Nejhloupější na tom bylo, že ho momentálně pronásledovali obyčejní lidé. Žádní zloduší, lupiči nebo kanibalové. Lidé. Místní šmudlové z autobusového nádraží a přilehlého obchodáku. Mysleli si, že jim může pomoci, jen se mu nechce. Zatracené pověsti o bojovnicích proti zlu, zabíječích zlounů. Celou dobu, co tu strávil, žasl, jak rychle se šíří, jak neuvěřitelně bobtnají a rostou. Jako na stanici ty hnusné řasy v nádržích, zelené vitamíny.

Skerin zahrnul do uličky, kudy nechodil nikdo kromě hasičů na kontrole a feťáků, rozbitým oknem se protáhl do šera budovy. Zastavil se, aby se vydýchal. V plicích mu chrčelo a pískalo; ty poslední metry už mu selhávaly žaberní posilovače. Potřeboval si stáhnout podpurný oblek a vyčistit všechny filtry, včetně těch implantovaných. Potřeboval by regenerační sprchu... A modré z nebe, dodal v duchu hlasem své školitelky. Propána, že je to ale dávno.

Šmudlové už šramotili v uličce. Při jejich výšce jim okno dá zabrat, ale zvládnou to.

S povzdechem se poskládal do malého nákladního výtahu s manuálním pohonem, přitáhl nohy k tělu a zapracoval pákou. Mezi patry zarazil brzdu do jedné z příslušných drážek. Dobrá skrýš. Šmudlové nevydrží dlouho čekat, začnou se nudit, nebo kolem přeběhne krysa, vyplaší je vyjící psisko... Mohlo by třeba začít pršet, voda z černošedých mraků bývá většinou méně jedovatá než to, co vytáhnou ze stok...

Viděl to už mockrát. Při dobrém dešti vypukne příměří i mezi partami, které se navzájem nemůžou ani cítit, všichni se vyhrnou ven a naskládají na chodníky, do zahrad, na schody a terasy a ploché střechy veškeré nádoby, jaké v tu chvíli seženou, a chytají a lapají. Vyvinulo se i takové povolání: lapač deště. Šaman, tančící mezi kapkami, čarováním zařídí, aby voda padala výhradně do misek a hrnců jeho rodiny či klanu.

Také viděl, jak misteri navrtali vodovod za čističkou a rozdávali šmudlům vodu. Museli kvůli tomu vykopat hlubokou jámu a instalovat do navrtané stěny potrubí kohout, a pak zůstat na stráží, aby někdo nedostal nápad otrávit přívod do věžáků; zlouni jsou už takoví. Moc dlouho to nevydrželo. Přišli údržbáři z věžáků a přivedli s sebou vojáky, velká, tupá stvoření, dost možná klonovaná v biokádích, a vypustili je proti dobrodincům. Sami by proti misteru nešli, jistě, báli se; měli ve tvářích pěkný kus pověřivé hrůzy, ale i špetku vrozené lidské potřeby kácet modly a věšet bohy na kříže. A natáčeli si zoufalé šmudly, kteří se boje neúčastnili, jen se tak bezradně hemžili, naříkali, lomili rukama a uhýbali, když kolem nich letěl voják. Misteri nikoho nezabýjeli, jen vojáky odhazovali tou svojí antigravitací, které Skerin nerozuměl, nebo je uzavírali do neprostupných bublin, těm pro změnu docela rozuměl, jelikož kdysi na projektech minimálního uzavřeného prostředí pracoval.

Bylo zřejmé, že to misteru vzdají; vojáků bylo strašně moc, určitě se spojila vojska několika věžáků. Odporní sobci. Nelidové. Skerin vládce mrakodrapů nenáviděl – a velice dobře je chápal.

Pokusil se v krabici výtahu zaujmout polohu, v níž by ho nebrněly nohy. Možná tudy vozili jídlo do vyšších pater.

Možná byla na střeše restaurace. Čert ví. V posledních dnech civilizace docházelo k velkým výpadkům proudu, tak si třeba lidé vozili zavazadla a nákupy výtahem s ručním pohonem.

Natahoval uši, ale šmudly už neslyšel. Konečně. Něco je rozptýlilo, šli si hrát jinam.

Vtom brzda zasténala. Někdo táhl kabinu nahoru. Skeřin se překvapeně zamračil. Že by šmudlové vynaložili nezvyklé intelektuální úsilí a přišli na to, jak ho dostat? Brzda držela, byla to prostá, mechanická záležitost, hrubá síla, která hned tak neselže, jenže nahoře také působila síla, už slyšel vrčení, chraplavé povely, štěkání úsečných slov. Propána, zlouni. Ti se hned tak nevzdají.

Kde se tady vzali? Za dne se obvykle drželi v kanálech, v těch překrásných stokách s klenutými stropy a katedrálními křížovatkami, nebo v městském metru, vylézali za noci a řádili v ulicích, vytahovali šmudly z úkrytů, honili je, mučili a údajně i opékali nad prázdnými kašnami, kam se dobře umísťovaly rozně. Když se poklopy na kanálech začaly třást jako při zemětřesení, šmudlové bezdomovci bezhlavě prchali, a často padli do spárů jiné bandy. Zlouni se od šmudlů příliš nelišili zjevem ani inteligencí, jen chováním. Do pestrého koktejlu chorob a mutací z toxického konce světa se u nich prostě dostalo víc agresivity a vůbec žádné zábrany. Během let se vyvíjeli k horšímu, což se projevovalo i v jejich řeči, vrčela a chrčela, syčela a štěkala. V nouzi a strachu uměli i kňourat a kníkat – misterii se tím nechávali dojmout; ale na tom moc nezáleželo, protože misterii nezabýjeli ze zásady.

Brzda se na jedné straně uvolnila, zapraskalo to, puklo, třeslo, lup a křup!, a kabinka se na jedné straně octla výš.

Skerin se v ní překulil a tiše zaklel. Zbylá brzda vrzala námahou. Zlouni nad ním rytmicky hekali a prokládali to vytím. Křehká krabice hrozila rozpadem, podlážka se prohýbala, plastový potah už praskal.

Tak jo, ksakru, pomyslel si a vši silou dupl nohou. Málo, podlaha vydržela. Zapřel se oběma rukama za strop, myšleným příkazem vyřadil veškeré pojistky přetížení svalů a kostry, vypnul ochranu před prostředím včetně žaberních filtrů. Znovu dupl, teď oběma nohama. Ozval se zvuk pomalého tříštění, děsivý svou nepřírozenou intenzitou. Schválně si akci načasoval do namáhavého zavytí tahounů nad sebou – kabinka se rozpadla, sletěl jeden a půl poschodí, pružně se převálil přes rameno a vyskočil, a už se hrbal z úzké šachty.

Jenomže na něj číhali i dole. *Zlouni vychcaní*, pomyslel si, jednoho odkopl, druhého odrazil loktem, aby mohl vylézt, a jakmile stál na pevné podlaze, pustil se do nich pořádně. Až když mu čtvrtý nebo pátý pod rukama nečekaně zplihl, došlo mu, jak velkou sílu má k dispozici: bez ochranných pojistek se mohl úplně vyčerpát.

Zlomil něčí ruku, mizerné, rachitické kosti, chruplo to, vyzábělý mrňous zařval a pokusil se ho kousnout, jenže Skerin byl hbitější a nakopl ho. Dalšímu zlomil vaz. Pravděpodobně.

Ale když si budu hlídat rezervy, udolají mě, dokončil úvahu a dal komusi pěstí do nosu. Stejně už byl křivý. Jiný velký zloun se válel po zemi a dusil se. Skerin si ani nevybavoval, že by mu dal tak silnou ránu, asi se mu trefil do ohryzku. Další čahoun, tak stopětašedesát centimetrů na padesát kilo, ho praštil kyjem, rána sklouzla po zádovém chrániči a zasáhla mladou zlounku (neměla vousy, ani ty

obvyklé řídké chlupy prostrádané bradavicemi), která se na něj sápara zdola, ta vyjekla a nejspíš na místě vypustila duši. Dál si klestil cestu ven.

Spolu s ním vypadlo oknem pár zlounů a šmudlové, okounějící na ulici, se rozprchli. Shora z mírného kopečku přijíždělo auto, předělané na šlapací pohon. Neměl ponětí, kdo v něm sedí, zlouni nebo šmudlové, ale nezastavovalo, tak naskočil do kufru bez dveří, a už se vezl. Vleže se zkroutil, lapal po dechu a sípal; zdejší vzduch bez filtrace, to byl pěkný zabiják. Dědalo se mu zle, asi hypoglykémie a vyčerpání adrenalinu; kruci, bez pomoci implantovaných udělátek jsem v háji, dokonalý příklad lidské degenerace...

Auto jelo, uvnitř šlapali dva menší chlapíci, o něco lépe živení než průměr obyvatelstva. Skerin je jedním okem ostražitě sledoval, jestli se na něj nehodlají vrhnout, a přitom se pokoušel postupně aktivovat přetížené filtry, posílit dýchání a omezit tepelné ztráty. A konečně mu došlo, co na něj zlouni už nějakou dobu hulákají:

„Ne-smíš za-bít! Ne-smíš za-bít!“

„A nechat se sežrat?“ zamumlal. „To tak, zmetci!“

Řidič vozu se uchechtl nečekaně vysokým hlasem. Byla to žena. Dívka. Napůl se otočila, šlehla pohledem po černém pasažérovi a znovu upřela zrak na ulici před sebou. Ve stínu vysokých domů a černých mraků nebylo město právě přehledné. Skerin si zapnul posilovače zraku, ale světla tu bylo tak málo, že zrakové doplňky měly tendenci přepínat se na infra. Vzdal to a spolehl se na tu šmudlinku. Pokud to byla šmudla. Měla hodně vlasů, nebyla upatlaná, a ty oči... Bystré. Se špetkou humoru u dna...

Zlouni to také vzdali a přestali je pronásledovat.

Auto mířilo do vilové čtvrti a tam Skerin nechtěl. Měl šikovný úkryt v podmračné části jedné věže, v nepoužívaném skládku, kudy procházely trubky s teplou vodou, nedaleko schodiště, po němž tajně chodili nahoru valkeři – když na sebe navlékl nějaké hadry a schoval pod nimi kombinézu, klidně se mohl vydávat za jednoho z nich. Stráže z budovy zhlížely na valkery vcelku vlídně; šmudly by netolerovaly.

Vůz prudce zahrnul do otevřené brány, tak tak se stačil skulit na chodník. Dal se do běhu; naštěstí už se stačil vydýchat. Něco za ním volali. Že by si ho spletli s misterii? Nebo ho měli za valkera a chtěli něco vyměnit se šlechtou z věžáků?

Možná. Třeba se za nimi zastaví, ale až zítra. Až si vyčistí filtry, osprchuje se v zapomenuté umývárně výtahářů a všeobecně se dá do kupy. Zvolnil; nikdo se za ním nehnal, nikdo mu nespílal. Jen soumrak zhoustl natolik, že mu přestalo vadit infravidění.

Misteri Miriam

Ta žena nevyzařovala žádné teplo. Pěkně se vyděsil, když do ní téměř vrazil. Usmála se, a ten její úsměv viděl, ačkoli tady v podloubí obchodního centra byla tma jako v pytli. Celou ji viděl. Vypadala jako ženy za starých časů, za jeho časů... Měla sukni po kotníky, důkladné šněrovací boty, dlouhé černé triko a o dost kratší projmuté sako se stříbřitým leskem. Ve městě se nic nevydrží lesknout. Ani čtvrt hodiny. Na všechno usedá prach, lepkavý a mastný.

Bezděčně natáhl ruku, aby si na ženu sáhl, jestli je opravdová. Takovou už nepotkal... aspoň pět let. Možná déle. Ucítil pružný odpor blány uzavřeného prostředí.

„Ach,“ hlesl. „Nojo.“ Misteri, žádná víla.

„Zklamání?“ Věnovala mu další úsměv.

Přikývl a stáhl ruku. „Vlastně nemůžeš být víla,“ povzdechl si. „Nejsi...“ Najednou nevěděl, jak dál. Chtěl říct, že není dost mladá a krásná. Jenže to se ženám neříká.

„... dost mladá a krásná,“ dokončila za něj. Pak přimhouřila jedno oko. „Kdo ti navykládal o vílách takové nesmysly?“

Zamrkal. Koukl na ni, naklonil hlavu. „To byl vtip? Vážně?“

„Úplně vážně vtip,“ přisvědčila.

Pocítil vábivou příchut' porozumění. Lehkého rozhovoru. Jiskření. „Přál bych si potkat vílu. Nebo kouzelného dědečka. Čarodějnici. Někoho, na koho nesedá prach a nežerou ho chemikálie konce světa.“

„Tak jsi mě potkal, vílu nebo čarodějnici, a teď mi pověz, proč jsi k nám nechtěl na návštěvu, valkere.“

„Pořád si mě s někým pletou,“ zamumlal. „Jsem Skerin. A na žádnou návštěvu do šmudlovské vily nechci.“

„To už mi došlo. Skerine.“ opakovala. „Copak ty jsi za druh?“

Zamračil se. Nebyl si jistý, jestli si z něj neutahuje.

„Nejsi v našem seznamu exi,“ řekla s nádechem pobouření. „Máme seznam, a tam jsou všichni...“ Zadívala se na něj pozorněji. Neuměl si představit, jak na něj vidí, ale asi měla kvalitní posilovač.

„Nejsem dost mladý a krásný?“ ušklíbl se, trochu nuceně.

„Hmm,“ udělala. „Nauč svoje smyslové doplňky, jak rozeznávat bubliny misteri. Někteří chodí rychle a moc se kolem sebe nekoukají. Mohli by do tebe narazit a to by bolelo.“

„Jo, to věřím,“ zašeptal a ladil si čidla. Stála, nic nedělala a trpělivě čekala, až jeho implantáty rozpoznají podstatu uzavřeného prostředí. „Děkuju,“ řekl, když se mu to podařilo. „Smím se zeptat na tvoje jméno?“

„Miriam,“ odpověděla. „A víš co, běžné smyslové doplňky se na naše krunýřky nedají naladit. Pokud to dokážeš, máš nejen mozkový implantát, ale i zkušenosti z oboru.“ Její světlo najednou pohaslo, změnila se v temnější tvar na temném pozadí, pak zmizela úplně. Netušil jak a nepomohly mu ani implantáty, ani zkušenosti z oboru skrývání.

Kvalifikace

„Já to nechápu.“ Vesna se v dlouhé strakaté sukni otáčela před zrcadlem. „Je to skvělá sukně! Všechny naše sukně jsou skvělé! Tak proč nám nepřiznají kvalifikaci?“

„Je krásná,“ odkašlal si Horyk. Pořád si takhle odkašlával; co ho přidělili k Údržbě, měl v jednom kuse nějaké potíže. Jako by se nemohl zbavit prachu zdola. Jeho povlak mu ulpěl na kůži a zjevně i v dýchacích cestách. *V kašlacích cestách*, napadlo Vernu a krátce se uchichtla.

„Jenomže na tobě,“ dodal Nork. „Když si to obleče nějaká paní z Vlády nebo vážená manželka, vypadá v tom nejspíš jako pytel brambor.“

„Jako že je moc hnědá?“ zamračila se Vesna a kriticky se zadívala do zrcadla. Sukně byla šedá, hnědá, černá a tmavozelená, vyzdobená a současně zpevněná úzkými koženými pásky s cvočky a drhaným vzorem z tenkých provázků.

Verna se znovu uchichtla. „Nork měl na mysli tvar, chápeš? Dámy shora jsou špekáté.“ Jakživa žádnou neviděla zblízka, jen na záběrech v Povinné informovanosti, ale stačilo jí to.

„Vždyť propagují zdravý životní styl, pravidelné cvičení, racionální výživu,“ vmísila se Kraječka, spoléčnice v neštěstí – její okrajované výtvary kvalifikační komise také zavrhla. Na autorce, hubené jako tyčka, vypadaly skvěle. Na Vesně by ušly. Na průměrně rostlé ženě... hm. Nic moc. Totiž spíš až moc.

„Propagují. Pro nás,“ řekl Horyk a zakašlal. „Hele. Znáš valkerky, které by ty sukně braly hned.“

„A co za to?“ zeptala se Verna prakticky.

„Opravdové peníze. Mince.“ Horyk poslední slovo tajemně zachrčel.

Mince měly v patrech velkou cenu. Někteří je sbírali, ale převážně sloužily svému původnímu účelu: ke směně zboží. Dal se za ně pořídit alkohol. Šedé i zelené cigarety. Čerstvé, nezmražené ryby z nádrží v mračné vrstvě. Káva nebo čokoláda. A další luxusní věcičky.

„Já myslela, že valkeři jsou jenom muži,“ poznamenala Kraječka nerudně. Bylo jí jasné, že krajky se dolů do města nejspíš nehodí.

Horyk významně zakašlal. „Povím ti tajemství, chceš?“ Kývla a vykulila oči. „Tajemství?“

„Jo. Vím, jak se lidi rozmnožují.“ Chraptivě se rozchechtal a Verna ho bouchla do zad.

„Moulo,“ řekla mu přátelsky.

„Pojďme se rozmnožit!“ zaprosil posměšně Nork a zalomil rukama.

Kraječka se urazila, odvrátila se, ale neodešla. Stejně teď mohla jen čekat, jestli ji přidělí do rybárny nebo ke kravám nebo... to je fuk, zkrátka k nějaké nekvalifikované dřině.

„Valkeři pocházejí z pater a věží,“ dokončil už vážně Horyk. „Já myslím, že jsou to ti, co nedostali kvalifikaci, tak radši zdrhli.“

Všichni se nad tím zamysleli. Pak je vyrušil Igmen. Potácel se od vládních výtahů na heslo, očividně byl opilý nebo zkouřený a mumlal si pro sebe něco neslušného. Uviděl jejich skupinku, rozloženou na plastových lavičkách před skladem Hadrů, a vyrazil k nim.

„Proč piješ, Igme?“ oslovil ho Nork a koketně si prohrábl vlasy. „Přece jsi dostal kvalifikaci.“

Igmen se připotácel k němu a malátně mu položil ruku na rameno. Vždycky takhle na kluky sahal – na ženy jenom když na ně šil. „Máš ty vůbec ponětí...“ začal a dramaticky vzlykl. „Ne, nemáš ponětí. Nikdo z vás nemá nej-men-ší před-sta-vu, pro jaké obludy mám navrhovat šaty! Krabice! Kredence! Kisny! K-kraksny...“ Došla mu slova na K, umlkl.

„Korpulentní krasavice,“ pomohla mu Verna.

„Kubické klobásy,“ přidal se Nork.

„Kombajny!“ vyhrkl Horyk jedno ze zapomenutých slov.

„Jo,“ broukl Igmen. „Vážení k-kamarádi, je to k... k prdu!“

Zatleskali mu a dostali každý po jedné zelené cigaretě a Nork placatku podezřelé nahnědlé tekutiny. K-karamelový líc, řekl Igmen, než se kymácivě vzdálil směrem ke svému ateliéru, kumbálku na samém konci chodby.

Horyk si zamyšleně měřil cigaretu. „Vím o jedné místnosti...“ začal.

„Tajné?“ přeptala se Verna.

„V podmračeném patře,“ dopověděl. „Blbě se tam leze, musíš dírou do šachty výtahu a chytit se lana a...“

„Vedle je tajná koupelna,“ ozvala se Kraječka, kterou během Igmenova projevu přešlo trucování. „Chodí tam valkeři.“

„Tys tam byla?“ zašklebil se Nork. „Ty divoško!“

„S kým?“ zeptala se Vesna věcně. „S valkerem?“

Kraječka trhla hubeným ramínkem. „No a? Žádné rozmnožování nebylo, abys věděla. Jenom mě...“ Zarazila se.

„Osahával?“ navrhl Horyk s významným odkašláním.

„Ocumlával?“ To řekl Nork a zasnivil mu oči.

Vesna mlčky spráskla ruce. Ti kluci!

„To i to,“ přiznala Kraječka se špatně tajenou pýchou. „Je to fajn a bez rizika.“

„Leda by měl spermie na jazyku,“ zamumlala Verna a její sestra se tiše zasmála. Nečetly jenom doporučenou literaturu, naopak, bavilo je spíš zakázané čtivo – a některé komiksy umějí být náramně instruktivní.

„Tak pojďme,“ pobídl všechny Horyk a strčil si cigaretu do kapsy košile. „Hlavně neztrať tu flašku, Norku. Jo, až dostanou holky mince za ten svůj textil...“

„Koupí si čokoládu,“ pravila úsečně Verna a Vesna energicky přikývla. A vyrazily za Horykem k jižnímu schodišti.

Tudy chodili valkeři nahoru oficiálně. V mračné vrstvě se přesunuli na západní schody, z větší části zastavěné různým harampádím, vyřazeným nábytkem, odranými koberci a rozbitými bednami, kvůli tepelné izolaci – západní větry jsou nejstudenější a nejostřejší. Strážci pater tušili, že se tudy tajně protahuje mládež, když se chce dostat mimo dohled vychovatelů a kamer, ale pokud šlo o plnoleté, nepátrali příliš pečlivě. Možná šlo z jejich strany o takovou malou vzpouru za zády eugenické komise. Strážci nebyli na žebříčku genetické užitečnosti příliš vysoko.

Než se dostali o tři patra níž, byli pěkně zpocení a špinaví, skoro jako by přišli zdola, jak poznamenala Kraječka. Ve výtahové šachtě museli kousek přelézt po mohutných skobách, přidržujících tlustá lana, takže se ještě umazali od šmíru. No, tohle chtělo sprchu. Bez mýdla to půjde těžko, mínila Verna a Horyk sáhl do kapsy kalhot a vytáhl lahvičku, dost podobnou té, kterou pečlivě opatroval Nork, ale s hustším obsahem. Vysvětlil, že jde o speciální

mýdlo pro údržbáře. Sice ještě nebyl plnohodnotný příslušník profese, nicméně mýdlo fasoval.

Kraječka se v úzké, krátké chodbičce rozhlédla a ukázala jedním směrem. „Tam je umývárna.“ Ukázala na druhou stranu: „A tady skládky. Je tam teplo od trubek, všechno by se tam kazilo.“

Vesna vyndávala Norkovi z prstu třísku a moc neposlouchala. Verna naopak špicovala uši. „Hele. Něco hučí. Někdo se sprchuje?“ Položila si prst na rty a kradla se ke dveřím umývárny. Otevřela pomalu a tiše. V předsínce nikdo, ale za lítacími dvířky jedné ze dvou kabinek to syčelo a bublalo. *Obsazeno*, pomyslela si zklamaně. V chodbičce za ní vyjel Nork, asi jak mu Vesna třísku konečně vydolovala. Dvířka kabinky se rozlétla a za nimi stál muž, vysoký a úžasně, krásně urostlý. Ani jí nepřišlo, že je nahý – vypadal dokonale jako socha nebo model z anatomie. Až na to divné tetování po stranách krku a žeber, kovově lesklé čárky, kroužky a plošky. Zůstal stát a zíral na ni stejně překvapeně jako ona na něj.

Pak do předsíňky vrazil Horyk a všechno se dalo do pohybu. Muž sebral z lavičky zašedlou údržbářskou osušku a omotal si ji kolem boků. Horyk vydal nezřetelný zvuk a odstrčil Vernu za sebe. Neznámý se pousmál. Jako by ho to hrdinské gesto trochu pobavilo, ale přitom ho oceňoval.

„Neboj,“ řekl. „Jenom tady bydlím.“

„Valker?“ zeptal se Horyk.

Verna se přistihla, jak pochybovačně potřásá hlavou. Ne, takhle dokonalí můžou být jedině mistři. Vesna jí ze zadu chytila za ruku, Kraječce se pusa zadržela na velikém Óóó.

Muž se znovu usmál, neodpověděl.

Verna už přišla na to, co jí jeho tetování připomíná: mrňavé zásuvky. Vytanulo jí slovo kyborg. Existují i mimo komiksy?

Někdo si odkašlal – kupodivu nikoli Horyk, ale Nork.

„Nemusíme si vůbec překážet,“ pravil diplomaticky. „My se sem přišli pobavit.“ Předvedl placatku a zelenou cigaretu.

„Cestou jsme se ušpinili,“ navázala Verna.

„Jo, cestou se člověk ušpiní,“ přikývl neznámý. „Ty jsi Verna, co? A tohle je Vesna. Jarní plamínky.“ Zatvářil se zasněně a jakoby lítostivě.

Verna zavřela oči, ale stejně před sebou pořád viděla jeho tvář, tvrdé, pravidelné rysy, výrazný obličej, který se hned vryje do paměti. Na bradě a tvářích krátké strniště vousů, to se v patrech nevidí. Možná ho vyrušili, právě když se chystal oholit...

„Odkud je znáš?“ vyhrkl Nork.

„Já je sem před osmnácti lety přinesl,“ odpověděl cizinec.

* * *

V místnosti vzduch zhoustl kouřem z konopí. Bylo to tu tak malé, že stačilo pár dýmajících cigaret, a omámení byli všichni, i Verna, která neuměla kouřit a jen si symbolicky ucucla pálivého alkoholu.

„Tak,“ řekl jejich nový známý Skerin, „teď myslím nastal čas na povídání.“ Postupně si prohlédl jejich tváře, červené po vydrhnutí agresivním údržbářským mýdlem, a tiše se zasmál něčemu, co připadalo veselé jen jemu. Dělal to každou chvíli, a než se všichni postupně umyli, Verně to už pěkně lezlo na nervy.

Už jí nepřipadal tak vražedně krásný. Navlékl si valker-ské hadry, vyprané, ale zmačkané, jak je sušil na trubkách. Kde by tady vzal žehličku.

„Tak do toho,“ broukl Horyk.

„Vykládali nám, že naše matka utekla,“ ozvala se Vesna. Opírala se pololeže o Norkova kolena; hezký obrázek, jako ze zakázané romantické knížky. Verna mlčela a nechala sestru povídat. „Že to byl těžký porod, málem umřela, a pak už se bála rozmnožování.“ Namotala si pramen plavých vlasů na prst a zamyšleně dodala: „Prý je to dědičné. Jako mít dvojčata.“

„Vaše matka nebyla ze žádného věžáku, ale z ulice.“ Skerin důrazně zakroutil hlavou. „Nepatřila ani ke šmudlům, ani ke zlounům, možná byla valkerka, i když mně tak nepřipadala.“

„Kdo teda byla?“ vyhrkla Verna podrážděně. „Misteri se nerozmnožují, a kdyby, musely bychom mít zvláštní schopnosti...“

„A kdo říká, že je nemáte?“ zasmál se. „Ale ne, nemyslím, že by patřila k misteru. Byla krásná, i když tahala to velké břicho. I pak, když měla bolesti...“

„Tys u toho byl? U porodu?“ zašeptala Vesna. Nork se prudce posadil a objal ji kolem ramen.

Skerin znovu zavrtěl hlavou. „Objevili se misteru a vyhnali mě z bytu, kam jsem ji dotáhl. Čekal jsem na chodbě a trnul, aby na nás nepřišli zlouni.“

„Jo, slyšel jsem, že jdou po těhotných,“ promluvil Horyk, kupodivu bez kašle, ačkoli kouřil už druhou zelenou cigaretu, tu od Verny. Opíral se o stěnu vedle trubek, jeho oči se ve stínu zdály černé. Vernu najednou napadlo, kolik údržbářů asi skončí mezi valkery.

„Já zase slyšel, že je misteri umějí zahnat.“ Nork Vesnu pořád držel, i když už vypadala klidně.

„No, nepřišli,“ ukončil diskusi Skerin. „Misteri mi podali dvě děti. Řekli mi, ať je odnesu do věžáku. Řekli mi i jména: Vesna je ta blondatá, Verna zrzka. Jarní plamínky, dodala ta vysoká misteri, co jim velela.“

„To je krásné,“ zamumlal Nork.

„Co se stalo s naší matkou?“ zeptala se Verna ostře, aby zahнала dojetí.

„Nevím,“ odpověděl Skerin. „Chtěl jsem ji vidět. Chtěl jsem se jí zeptat, jestli souhlasí. Jestli se vás opravdu vzdá, abyste měly lepší život... Nepustili mě k ní. Neslyšel jsem ji. Možná zemřela.“

„Lepší život,“ opakovala Verna. „Ale proč vlastně?“

„Myslím, že to má každý člověk v sobě zabudované.“ Skerin si odhrnul vlasy z očí. Světlé, trochu narezlé vlasy; na půl cesty mezi jejími a sestřinými. „Každý chce přežít, i když ho čeká samé trápení. A každá matka chce pro svoje děti něco lepšího. Ve věžáku je život opravdu snazší než na ulici, to mi věřte.“

„Já ti věřím,“ uchechtl se Horyk. „Oni to neznají.“

„Pouštěli nám video,“ ohradila se Kraječka, schoulená v koutě. Podobala se svátečně oblečené myšce a za celou dobu nepromluvila, až teď.

„Skutečnost je horší,“ odsekl Horyk.

Skerin zjevně nesouhlasil, ale chvílku přemýšlel, než vyjádřil svůj názor: „Snad je v něčem horší, i když já ty vaše filmy neviděl. Ale přitom... Víš, film neovlivníš, ale skutečnost ano. Na film jenom koukáš a je ti nanic. V reálu můžeš něco udělat. Někdy stačí utéct, jindy se musíš prát, nebo třeba vyměnit něco za něco...“

„Mrtvou krysu za jinou mrtvou krysu?“ zabručel Horyk.
„Informace za informace,“ opravil ho Skerin. „Třeba ze kterých kanálů vylézají zlouni nebo kde misterii rozdávají jídlo a léky.“

Celým domem otrásl hlasité zvonění. První večerka. Tady, v podmračí, to dunělo a vibrace pronikaly do kostí. Verna vyskočila. Ne že by se tolik obávala kontrol, plnoletí před zařazením měli volnější režim, spíš se jí nechtělo poslouchat věci, které jí obracely svět naruby. „Musíme se vrátit,“ prohlásila a chytila sestru za ruku.

„Odkdy jsi taková pečlivka?“ podivil se Horyk.

„Musí si to promyslet,“ vysvětlil mu Skerin s pohledem upřeným na Vernu.

„Promyslet? A co? Že ji před osmnácti lety připravili o mámu?“

Skerin pomalu přikývl. „A rozhodnout se.“

„Rozhodnout?“ opakoval po něm Horyk, jako by neměl vlastní slova. „Co jako rozhodnout?“

Skerin pokrčil rameny. „Uvidíš.“

Návrat z úrovně minus dva

Na rohu, kde původně býval bufet nebo čínské bistro nebo snad KFC, stála žena a bylo na ni ze všech stran dobře vidět, ačkoli pouliční osvětlení už dávno nefungovalo, a i kdyby se do něj někdo pokusil pustit proud, zářivky byly buď vymlácené jako okna bufetu, nebo tak začernalé špínou, že by skrz jejich plastový kryt nepronikl ani foton.

Žena se opírala o sloupek mezi bývalými okny a zasněně se usmívala na zlouny, kroužící kolem. Zatím se neodvažovali blíž; byla proti nim vysoká, a to v jejich světě často znamenalo špatné vyhlídky. A netvářila se jako kořist. Ovšem až noc pokročí, najdou se mezi nimi zoufalci, kteří přece zaútočí.

O nějakých sto kroků dál zíval vchod do metra, černá díra se zbytky zábradlí a ochrannou zídkou s kusem nesvítlícího neonového M, který vypadal jako obrácená jednička. Kupodivu i na ten vchod bylo dobře vidět, a kdyby to zlounům došlo, asi by zdrhali ostošest. No, nedošlo. Nebyli právě přemýšliví.

Pár metrů za metrem začínal parčík. Za pošmourných dní vypadal jako zubožená džungle lebedy, bodláčí, pichlavých šípků a pokroucených stromků, které se osvobodily z diktátu sestříhaných živých plotů a rostly si podle svého. V noci působil tajemně a nebezpečně. Tu a tam si do něj zalezlo pár šmudlů, na které nezbyla vilka na předměstí, ani řadový baráček, ba ani prázdná výloha v centru; prodrali

se do houští a doufali, že na ně zlouni nepřijdou. Později obvykle zjistili, že jsou v pasti, protože trní je nepouštělo dál a cestička, kterou si udělali, usnadnila přístup predátorům.

Za parčíkem bylo vydlážděné prostranství. Laciná žula se rozpadala a drobila, jako by po ní denně dusalo stádo koní. Nebo obrů. Uprostřed volného prostoru se tyčil věžák, jeden z nejvyšších v Lyenně. Elegantní obelisk; tedy to, co z něj bylo vidět. Na úrovni patnáctého patra začínala oblast mračen, sahající asi do třicátého – měnilo se to podle počasí nahoře, kam nikdo z města nedohlédl. Ke vchodům obelisku vedlo několik krytých chodeb, teď už z větší části pobořených, z několika technických přístaveb už zbývaly také jen kostry. Místní z nich pomalu, za vydatné pomoci agresivního počasí, postupně uđobávali, protože úlomky ocelokeramiky byly ostré a užitečné nástroje.

Mrakodrap se ztrácel ve tmě, v podmračné části se nesvítilo. Nebo možná svítilo, ale jenom v hloubi, u výtahů a šachet s potrubím a kabely. Namodralá nouzová světýlka jako bludičky na hrobech.

Žena zahlédla pohyb u parčíku. Odlepila se od sloupku, napůl vykročila, ale vzápětí tiše vydechla a krok nedokončila. Blížil se k ní mladík v údržbářské kombinéze s obličejovou rouškou. Zlouni se stáhli do temnějších stínů. Muži z věžáků občas nosili zbraně, ovšem na druhé straně chodívali nejméně ve dvojicích a nikdy v noci.

„Zdravím, paní!“ zavolal mladík. Čelové i zápěstní svítlny měl ztlumené, dělal všechno pro to, aby ji nevylekal.

„Zdravím,“ odpověděla.

„Nechceš koupit krásnou sukni?“ zeptal se. Už byl pár kroků od ní. Pod paží nesl balík. „Jistě by ti slušela.“

„Ukaž.“

Rozbalil papír a předvedl výtvar mladé rozevláté fantazie, podbarvený nevědomými zděděnými vzpomínkami na krásu krojů a vzdorem proti strohé účelovosti. Nádherný kus oděvu. Napadlo ji, jak úžasně by se tyhle nášivky leskly na slunci. A náhle zatoužila poznat tu, která sukni navrhla a ušila.

„Kolik?“ zeptala se přiškrčeně. Připadala si jako kdysi, v dávném mládí, v obchodním domě se vším tím třpytem a blikáním, u výlohy s něčím nesmyslně krásným a nedostupným.

„Třicet... kulatých evrů,“ vyhrkl. Neměl přehled. Vůbec žádný přehled.

Zasmála se. „Stojí tak za tisíc, ty moulo.“

Zamrkal. „Co... cože? Tisíc?“

Vytáhla zpod pláště váček z tuhého plátna. „Tady je sto, víc s sebou nenosím. Máš u mě zbytek, kamaráde. Chodívám tudy na začátku noci, ale dávej si pozor na zlouny.“

Rouška, která mu kryla nos a ústa, se prohnula a vtáhla, jak prudce nadechl. „To myslíš... vážně?“

Přikývla. „Kdybys měl víc takových oblečků...“

„Jasně,“ hlesl. „Mám... Mají, teda V & V. Naše holky.“

„Fajn. Ale teď už běž.“

Poslušně se rozběhl zpátky k věžáku.

Nejvyšší čas. Vchod do metra se začínal měnit. Obyčejně zbořená zídka a obyčejně olámané zábradlí najednou jako by dohořivaly po požáru, sálaly zlověstným ohněm a stoupal z nich kouř, jenž se zvolna přidával k večerní mlze a mračnům, zavěšeným nízko pod neviditelným nebem. Schody se zprohýbaly, jako by pod nimi cosi vybuchlo, z otvoru, který najednou působil hladově, napůl vylétli, napůl vyběhli piščíci tvorové s pahýlovitými křídly a ostrými kusadly.

Zlouni se rozprchli. Žena vykročila k metru.

Z temné tlamy se vynořily dvě postavy. Ztěžka stoupaly po vzpříčených a zakřivených schodech, už slyšela sípání filtrů jejich masek. Pláště jim doutnaly a nadouvaly se vířícím kouřem, přilby na hlavách řeravěly škaredou rudorezavou barvou.

Rozběhla se k nim. Příchozí sotva stačili shodit přilby, pláště a masky. Objala je, oba najednou.

„Mami!“ zafuněl štíhlejší z dvojice. „Rozmačkáš mě!“

Druhý, robustnější, mlčel a oplácel jí objetí.

Konečně se pustili. Poodstoupila a prohlížela si je. „Moje veliké děti,“ zašeptala. „Jsi hubený, Erone.“

„To už mi říkáš skoro čtyřicet let,“ zasmál se štíhlý muž.

„A já jsem tlustý,“ poznamenal ten mohutný. „Utrpení nižších úrovní na mě nezanechává stopy.“

„Však jsi mladší, brácho,“ mínil Eron. „Krásně se tady dýchá, mami. Bez masky, to je blaho. Ještě se umýt, a vznesu se až do nebe.“

„To bys musel na vyšší úroveň,“ řekl jeho bratr.

„Máš všechno zdokumentované, Ormone?“ zeptala se ho matka.

„Včetně záznamů ze zachovaných počítačů,“ kývl statný mladík. „Moc jich nezbylo, místní je většinou rozbili nebo rozebrali na náboje do praků...“ Ušklíbl se. „Víceméně. Pobrání jsme disky a flešky, všechno, co vypadalo funkčně. Získáme slušný přehled o oblasti degenerace...“

„Ale je dost rozsáhlá,“ doplnil Eron zachmuřeně. „A ty mutace! Zlouni jsou proti tomu krasavci. Tos neviděla, ty zrůdy, co se tam prohánějí.“

„Mami,“ hlesl Ormon. „Jde to ještě níž. U Demaerenu, jak bývala ta elektrárna...“

„Nějaká parta šilenců si tam v podzemí postavila urychlovač,“ navázal Eron. „Aspoň si to myslíme. Nahoře zbyly jen trosky a moc hluboko jsme se neprodrali.“

„Vertikální hranice úrovní je nestabilní,“ pokračoval Ormon. „Víceméně jsme se při tom pokusu propadli. Minus trojka, jen si to představ! Při zpětném výstupu jsme dali softwaru pěkně zabrat.“ Bezděčně si přiložil dlaň na spánek, kde se mu zaleskl stříbřitý kov.

Žena si zakryla rukama ústa, ale vzpamatovala se rychle. „Pojďme,“ řekla. „Povíte mi to doma.“

Rozhodování

Zhruba v době, kdy si Skerin zachmuřeně čistil kombinézu s filtry a posilovači, a Miriam, jeho neznámá známá, prováděla své dva syny podzemím vily, která byla domovem jejich rodiny ještě předtím, než se město Lyenna spolu s velkou částí světa propadlo o úroveň degenerace níž, a seznamovala je s obrannými opatřeními a šmudly, kteří tu žili s ní jako nájemníci, pomocníci a přátelé, se Verna převalovala na lůžku ve velké noclehárně a uvědomovala si, že ruší ostatní dívky.

* * *

Skerin se během té rutinní činnosti rozhodl, že toto místo už pro něj není bezpečné. Ne že by ty mladé podezíral, že hned poběží a udají ho stráží. Ale někdo z nich se náhodou zmíní kamarádovi či kamarádce, a už to pojede, jako tichou poštou. Podíval se na schnoucí ochranný oděv. Zítřka. Ještě se tady hezky v teple prospím, než potáhnu jinam.

* * *

Miriam na všeobecné síti misteri zjistila datum příštího shromáždění, kde Eron a Ormon předloží materiál ze svého pobytu a pátrání o úroveň níž, spokojeně si zamnula ruce, protože měli ještě dva měsíce čas a za tu dobu všechno proberou a roztrídí, a pak se uložila ke spánku.

V zahradě za vysokou hradbou vily hlídali psi, CHONsynt v přízemí tiše hučel a bublal při výrobě jídla. Klid, který si poctivě zasloužili.

* * *

Verna se zvedla a vyšla na chodbu, sedla si na odpočívadle u schodů na studeně lepkavou plastovou lavičku a podepřela si bradu rukama. Za chvilku se z ložnice vynořila zívající Vesna a přisedla si.

„Co ti vadí nejvíc?“ zeptala se. „Že nám o matce lhali?“

Verna zvedla hlavu. „Ne, teda ne moc. Beztak už jsem jim nevěřila. Učitelům, poradcům, vládě, komisím. Nevím, o co jim jde, ale o nás určitě ne.“

Vesna pomalu kývla. „Jasně. Takže... ztráta iluzí o misterii?“

„Možná. Ne, vlastně ne. Spíš mi to vrtá hlavou. Kdo byla naše matka? A otec? Proč nás poslali sem, do tohoto domu?“

„Nevybral ho třeba Skerin?“

„Mně to znělo tak, že mu přesně vysvětlili, kam nás má odnést,“ řekla Verna.

„Není obyčejný valker,“ přemýšlela nahlas Vesna. „Kolik myslíš, že mu je?“

„Aha. Chceš říct, že vypadá moc mladě.“

„Jo. Kolik, no, hod' cifru. Třicet? Spíš míň, teda od pohledu.“ Vesna si přitáhla kolena a schoulila se, v noční košilce jí bylo zima. „Jenomže... musel být dospělý, když mu misterii svěřili dvě novorozeňata.“

„Valkeři stárnou normálně, jako my,“ pokračovala Verna v úvaze. „Není valker. A my... Co jsme my?“

„To je otázka.“ Vesna znovu zívla.

„Chci odtud,“ řekla najednou Verna. Podívala se na sestru, čekala námitky, strach. Ale Vesna pokrčila rameny.

„Stejně nás šoupnou ke kravám nebo ke zpracování odpadu.“

„A co rozmnožování?“ Verna se poškrábala na koleně. Cestou z podmračí se několikrát o něco praštila. „Jsme přece v první kategorii.“

„Brzy proběhne definitivní hodnocení. Třeba nás přeřadí. Najdou nám nějakou vadu.“

„Děsíš mě, Vesno.“

„Sebe taky.“ Vesna se otrásla. „Mohli by nás sterilizovat. Nebo defeminizovat.“

„Nebo jsme paranoidní z toho konopí,“ vzdychla Verna. „Povíme to klukům?“

Vesna zavrtěla hlavou. Podívaly se na sebe. Bylo rozhodnuto.

* * *

Horyk se k nim přidal při rozcvičce. Poslušně prováděl příslušné cviky – toho dne asijská varianta, pomalé protahovací pohyby, při nichž dívky vypadaly skoro elegantně a kluci jakžtakž. Nikdo ho nevyháněl, připojit se k cizí rozcvičce se v patrech tolerovalo.

Přitočil se k Verně a sykl: „Sto mincí!“

Zakolísala v holubičce. „Cože?“

Z druhé strany se k němu naklonila Vesna. „Za sukni?“

„Ta paní povídala tisíc, ale měla u sebe jen sto.“

Ani jedna z dívek nezavravorala, na to měly zdejší rozcvičky až moc dobře naučené, jen trochu vypadly z rytmu

a cvičitelka jim zahrozila. Všichni tři i s Horykem se soustředili a poctivě dokončili sestavu.

„Máte teď Hadry?“ zeptal se, když dohrála cinkavá hudba z reproduktorů.

Vesna zakroutila hlavou a Verna odpověděla: „Jdeme do tkalcovské dílny. Normálně makat, víš. Z Hadrů už nás vyřadili.“

„Blbečci,“ poznamenal. „Ta paní byla úplně unešená a prý by chtěla další oblečky. A prý mi dluží devět stovek kulatých evrů. Chápete to? A tihle naši... komisníci... vás vyřadí?“

Předáme projekt mladším holkám, pomyslela si Verna, koukla na sestru a přečetla jí na čele tentýž nápad. *Třeba Katce a Julce, ty si zaslouží trošku povzbudit.*

Horyk jí podal váček. Byl z tuhého plátna s vyšitým vzorem, a ten vzor jí byl povědomý. Vesně také, podle toho, jak se zachmuřila. Velmi se podobal tomu, co se pokusily udrhat na sukně jako ozdobu nad kapsami, všitými do postranních švů. *Archetypální,* napadlo je obě současně. *Je v tom něco, co máme společného. My. My jako lidi...*

„Jak to, žeš vyrazil ven v noci?“ podmračila se Vesna. Vždycky bývala starostlivější než sestra.

Horyk vesele rozhodil rukama. „Měl jsem bezva náladu. Mutantíci se údržbářů bojí... A držel jsem se u baráku, co by se mi mohlo stát?“

„Všechno,“ řekla Vesna tónem učitele sebeobrany.

Verna rozvázala váček a vytáhla pět mincí. „Promiň, Horyku, je to málo, ale potřebujeme peníze.“

Pokrčil rameny. „Stejně to utratím za zelený cíga.“

„Děkujeme ti,“ špitla Vesna, chytila sestru za ruku a hnaly se ke tkalcovské dílně. Honem, než si kluk všimne, že jsou nějak naměkko.

Metro jako brána

„Mám pocit, že v metru vznikají brány spontánně,“ prohlásil Ormon. „Mám pocit... paměti hmoty, chápete? Chodilo tudy tolik lidí, a každý si nesl myšlenky, nápady, vlastní podivnosti...“

„Všichni lidé nemají nápady,“ namítl Eron. „Ani myšlenky.“

„Tak písňě. Ty si taky pořád něco pobrukuješ. Písňě mívají slova, a když je zapomeneš, nahradíš je něčím, co tě napadne.“

„A jak to souvisí s bránou?“ zeptala se Miriam. Terminologie mladšího syna se jí vždycky líbila, měl dar nacházet básnické zkratky k utajeným a těžko pochopitelným významům pojmů.

„Pamatuješ si na Galielovy Poznámky ke kvantové povaze myšlení?“ Ormonovi planuly oči nadšením objevitele a pro tu chvíli se na dotyčného Galiela přestal zlobit. „Představ si, kolik potenciálních možností současně musí být přítomno v každém okamžiku ve vstupu do metra.“

„Zatraceně moc,“ souhlasila. Koutkem oka zahlédla, jak se Eron ušklibuje. Jen počkej, nafoukanče. „Metrem jezdí – teď mluvím o světě o úroveň výš nebo o ztraceném, ukončeném světě, jak je libo – všichni možní lidé. Gaussova křivka snad s lehce vyseknutou částí prominentů, kteří se nechají vozit auty se šoférem. Což nejsou ti s nejvyšším intelektem nebo tvořivostí.“

Ormon přikývl, Eron se nechápavě podmračil.

„Takže převládá průměr. To není to, co táhne civilizaci dopředu a vzhůru. Naopak. Průměr, lid, chcete-li, má dost primitivní touhy a představy.“

„Ty jsi ale elitářka, mami!“ zasmál se Ormon, ale okamžitě navázal: „Degenerace lidstva v době před takzvaným koncem světa pokročila díky medicíně. Zachraňovali se nedonošenci s nedozrálým mozkem, mentálně postiženým se umožnilo rozmnožování. Průměr se značně snížil, a proto je teď tahle úroveň... No, taková, jaká je.“

„Nudná a nebezpečná,“ nabídl Eron.

„Zjednodušuješ,“ řekla Miriam.

„Já vím.“ Eron pokrčil kostnatými rameny a odhrnul si vlasy z očí. Měl vlasů přebytek. Krásné kaštanové vlasy po matce – na rozdíl od bratra, jemuž se jich naopak nedostávalo.

Ormon pokračoval: „Každopádně jsme zjistili, že vchody metra jsou prostupnější. Pseudoimplantáty se míň namáhají, fakt.“

„Nehučí a nepřehřívají se,“ poznamenal ironicky Eron. „Pf. Já to nevnímám. Bráška je holt senzibil. Lidový diagnostik a léčitel hardwaru i zbloudilých programů. Mohl by si založit firmu a ve věžácích vydělat majlant.“

Bratr na něj vrhl ošklivý pohled, ale pokračoval:

„Na naší úrovni lezou do metra hlavně zlouni. A když se aktivuje ten neznámý faktor, říkejme mu třeba Faktor minus jedna, degeneruje úroveň reality o další stupeň. Vzhledem k jejich způsobu myšlení.“

„Děsivá hypotéza,“ otrásla se Miriam.

„Ale zní tak věrohodně,“ ozval se mladý, vysoký hlas od schodů.

Všichni tři vzhledli. Ormon málem vyskočil z křesla před krbem, Eron změnil polohu nohou – teď je měl přitážené k tělu, jako by se chystal vyrazit.

„Klid, hoši.“ Miriam mávla rukou. „To je Máda. Patří k mým šmudlům, ale... Vidíte sami.“

Ormon se na dívku, která otálela na posledním schodu, usmál. Páni. Tady nahoře uběhlo tolik času! Proč ksakru nemůžou být úrovně synchronní? Kdyby se aspoň dalo předpovědět, kde se čas loudá a kde se naopak řítí! Jak dlouho jsme byli dole, pár měsíců? Máti mezitím stačila najít rodinné sídlo, ochočit si šmudlí skvotery, pěkně to tu vybavit a důkladně opevnit. A tahle holka? Nevypadá jako šmudlinka. Vypadá normálně. Jako by přinášela něco ze starých časů, které nepamatujeme.

„Degenerace je snadná,“ řekla Máda a sestoupila ze schodu. „Ale co vyšší úroveň? Chci říct, jak ten proces vrátit zpátky?“

„Zpátky?“ Eron potřásl hlavou. „To nejde. Oblast, stížená degeneračním propadem, je ztracená. Na naší úrovni taky chybí kusy města, které by tu podle mapy měly být.“

„Jako že ulice v půlce končí a na ni navazuje jiná, co bývala o kilometr dál?“ přeptala se dívka a Eron vykulil oči.

„Ty jsi... nějak chápavá!“ vyhrkl.

Věnovala mu útrpný úsměv. „Takže, pokud někde zůstal původní svět, smrsknul se? Chybí mu kusy měst nebo půl světadílu? A lidi si toho nevšimli? Nebo dělají jako by nic?“

Tolik otázek, pomyslela si Miriam. Na filozofické pojednání. Krásné teorie, které neumíme podložit kvantovou vědou. A to jsme my, misterii, v kostce. Používáme pokročilé technologie, ale vysvětlit bychom je nedokázali. Možná Galiel... Ale ten tu není.

„Lidé většinou dělají jako by nic,“ řekl Ormon zamyšleně. „Chráníme si tak duševní integritu. To, čemu se obvykle říká zdravý rozum.“

„Rozum,“ uchichtla se Máda a bylo to takové šmudlovské, trochu zlomyslné uchichtnutí. „To je to poslední, co v našem světě potřebuješ.“

Tichý útěk

Skerin se probudil pozdě, už do pokročilého dne. Být o pár pater výš, nejspíš by viděl slunce a modré nebe; trochu světla, ubohé procentíčko, totiž pronikalo i okénkem ze světlíku, a to už bylo vážně co říct. *Nahromaděná únava*, pomyslel si. Možná na tom měla podíl vykouřená tráva a špetka alkoholu; odvykl obyčejným neřestem.

Kombinézu měl suchou, na omak byla jemně, měkce sametová jako dřív, a když si ji natáhl, zapadly posilovače přesně do vzorů na jeho kůži. Funkce se znovu spojily s mozkovými i periferními doplňky, díky filtrovanému vzduchu se mu rychle pročistila hlava. Však mu trvalo, než z žaber odstraní nánosy spečeného prachu. Žábry nebo žaberní posilovače. Příhodný termín. Vskutku se pohyboval pod hladinou, pod vrstvou mračen.

Ani si nechtěl představovat, co bude, až se ochranný oděv definitivně pokazí. Není už nikdo, kdo by ho opravil, natož vyrobil nový. Přesněji, nikdo takový není dosažitelný z této úrovně. Ztracený potměšilý osud.

Natáhl si valkerský oděv: volný střih, tmavé barvy, ošuntělý, vyšisovaný, neurčitý. Špendlíkovou kameru v klopě zakryl šálou, beztak už asi vyčerpala kapacitu paměti. A beztak není pro koho pořizovat záznamy.

Lehl si na lůžko, důmyslně sestavené ze zbytků polystyrenových beden, které tu zůstalo po nějakém předchozím bezdomovci a zůstane tu i po jeho odchodu – něco jako nezasloužená putovní odměna, která se dědí bez příslušného

zdanění. Kdy opustit věžák? Teď, v poledne, kdy všichni mají přestávku? Později, až se rozejdou po své práci? Ne, radši večer, až zalezou do ložnic a pustí si hudbu.

Zavřel oči, ale nestačil ani usnout, když se na schodišti ozvaly chvatné kroky. Pak někdo vlezl do výtahové šachty a protáhl se do chodbičky u sprch. Skerin se zvedl a šel vetřelce přivítat.

Byla to ta pihovatá rusovláska, Verna. Znovu ho zaskočilo, jak se z malého svráštělého mimina může stát tak nádherná dívka. A přinesla mu jídlo – má i srdce a duši.

„Jenom karbenátky s vločkami a řasami,“ vyhrkla omluvně, když vybalila z ruksaku misku. „Daly jsme si obě větší porce a tohle je přebytek.“

„Děkuju,“ hlesl. „Fakt jsi mě zaskočila. Chystal jsem se, že si něco ulovím.“

„Co se dá ve městě ulovit? Krysa?“

„Taky. Nebo pes. Kočka.“

„Nemají vzteklinu?“ Zvedla k němu oči. Jako by se už viděla v roli hladového lovce.

„Ta se masem nepřenáší,“ vysvětlil jí. „Ale rozhodně je lepší sehnat si hrnec, vodu, a všechno pěkně uvařit. Obvykle si půjčím nádobí od šmudlů a pak se s nimi rozdělím. No, a kdybys byla velká fajnovka, tak na Jižním předměstí se přemnožili králíci, ale bacha, umějí pěkně hryznout.“

„Umíš klást pasti?“

„Co je tohle za otázky, Verno? Chystáš se utéct z domu?“

Povzdechla si. „Nojo. Chceme odtud. Nedali nám kvalifikaci, chápeš? Přitom jsme v Hadrech nejlepší.“

„Zaujatá komise?“ přeptal se. Divné. Kdyby se holky ucházely o kdovíjakou vyšší funkci, něco, co by je mohlo přivést mezi privilegované... „Co jste chtěly dělat?“

„No šaty,“ pokrčila rameny. „Navrhovat, šít... Klidně recyklovat, nám odpad nevadí, vždycky jsme chodily na třídění a hledaly použitelné materiály...“

„Že by vás třeba chtěli do věží? Jako společnice pro pány z vlády?“ Jen to dořekl, Verna zbledla, až z ní zůstaly skoro jen ty pihy. Takže tohle holky nenapadlo. Chudinky nevinné.

„M-myslely jsme, že nás vyřadí i z rozmnožování,“ zašeptala Verna. „Sterilizují nebo... defeminizují.“

„Co to ksakru je?“ Teď byla řada na něm, aby zbledl. „Defeminizace?“

Verna pro změnu zrudla. „No, vyřízne se všechno. A zašije.“

Bez přemýšlení po ní sáhl, přitáhl si ji a pevně objal. „Promiň. Nechtěl jsem... Kdy se teda chystáte vypadnout?“

„Dnes,“ řekla. „Nikdo to neví. Vesna shání zásoby a balí šaty. Máme trochu peněz...“

„Fajn. Šmudlové mají mince rádi.“ Slabě se usmál.

Odstrčila se od něj. „Prosím, netvař se tak pobaveně. Leze mi to na nervy.“

Překvapeně na ni koukl. „To není pobavení. Jen maska. Pod ní jsem smutný a taky naštvaný. Proč misterii chtěli, abych vás odnesl právě sem? Co s vámi vládcí zamýšlejí?“

„Možná jsme jenom paranoidní,“ pokrčila rameny.

„Možná.“ Krátce se zamyslel. „Taky odtud mizím. Přidáte se? Znáám to venku, umím lovit...“

„Ale kdo vůbec jsi?“ Zachmuřila se. „Ani valker, ani misterii, šmudla už vůbec ne. Ráda bych ti věřila.“ Těžce vzdychla. „Ráda bych prostě někomu věřila.“

Díval se na ni a v myslí mu pomalu krystalizoval nápad. *Najdeme hlavní stan misterii a zeptáme se... na všechno. Jo, to bude ono.*

„Já taky, Verno,“ řekl nahlas. „Taky bych moc chtěl někomu věřit.“

* * *

Nebylo to zase tak složité. Vlastně nejtěžší bylo vybrat, co si vzít s sebou. Oblečení vlastnoručně ušité, na to je spoleh; sbohem, jednorázové prádlo. Nůž a nůžky, nitě, jehly – švadlena zůstane švadlenou i venku. Mýdlo a nejlepší osušku. Trvanlivé jídlo, největší láhev s vodou. A filtrační masky s rouškami, ty kvalitní ze skladu Údržby. V hudební hodině se dá v patrech ukrást cokoli, protože poslouchají i stráž. Na batoh přivázat rezervní boty a stočenou deku, a dolů, schodištěm, kterému Skerin říká požární a nikdo po něm nechodí.

Úzké schody se vinuly a kroutily po vnější stěně budovy a hnusně tam foukalo, navíc se schodiště pořád chvělo a jako by ujíždělo pod nohama; vyděšeně se držely zábradlí a dívaly se, jak se k nim pomalu blíží vrstva mračen. Než se do ní ponořily, nasadily si roušky.

Octly se v hutném šeru. Skoro by se dalo nahmatat; skoro by se mohlo každou chvíli proměnit v kaši, jak to kdysi vykládal ten neopatrný valker. Vesna pod maskou zalapala po dechu. „Tohle se... nedá... dýchat!“ zasípala.

„Ale jo,“ řekla Verna dospěle. „Jenom je to trošku strašidelné.“ Kdovíproč se jí zdálo, jako by se od nich mračna odtahovala, nebo spíš jako by kolem nich řídla. Chytila sestru za ruku a sestupovaly níž a níž, až se šero proměnilo ve tmou. Pod mračny už vládla noc, ačkoli nahoře ještě planul na nebi barevný západ slunce. Aspoň že vzduch tu byl jakžtakž průhledný.

Z plošiny klikatého schodiště na ně mával Skerin. Neměl na obličejí žádnou roušku a Verna se nemohla zbavit dojmu, že dýchá jinak než normální lidé. Možná těmi dírkami na krku a u žeber. Vypadal spokojeně. Jako valker, který se pár dní zdržel v patrech a už se nemůže dočkat, jak zase vyrazí do ulic.

Měli pod sebou ještě mnoho poschodí a schody pod nohama klouzaly čím dál víc, i když teď už se tolik nechvěly. Zábradlí bylo špinavé a lepkavé, až se ho Verna štítila i v rukavicích. Točila se jí hlava. Jako by z ní vrstva mraků vysála všechnu sílu. Mrkla na sestru, zahlédla její vytřeštěné oči. Skerin už si toho také všiml, natáhl se a vzal Vesnu za paži. Zdálo se, že se jí trochu ulevilo. Verna škobrtala a klopýtala dál, křečovitě svírala zábradlí a přehmatávala po něm rukama, ani na vteřinu se nepustila úplně.

Nekonečná cesta. A když už byli dole a měli zase pod nohama vodorovnou plochu... uslyšeli křik. Hrubé hulákání, vytí, bojovný jek a vyděšený vrískot. A do toho se někdo chechtal.

Skerin je vedl na opačnou stranu, k temnému houští s vyčuhujícími křivými stromy, ale Verna se přece podívala za roh. Rvaly se tam dvě skupiny místních: malí, vyzáblí zuřivci v hadrech a s klacky nebo kameny v rukou honili malé, vyzáblé ustrašence v hadrech, neozbrojené a zmatené jako hejno slepic, když mezi ně vejde kuchařka s nožem a vybírá si tři čtyři na polévku. Ve vstupu do domu stáli dva strážci a dobře se bavili.

Skerin jí položil ruku na rameno. „Zlouni honí šmudly,“ řekl. „Nic s tím nenaděláš. Pojď, vypadneme.“

„Ale k smíchu to sakra není,“ vyhrkla.

„Já se nesměju,“ odsekl a táhl ji pryč.

Vesna už čekala u houštiny. „Kudy teď?“

„V noci je na ulicích nebezpečno,“ vysvětlil Skerin celkem zbytečně. „Zalezeme do prvního valkerského úkrytu.“

Obešli zarostlou plochu bývalého parčíku, Skerin mimochodem podřízl tlustou krysu, která se z posledních sil zmítala v nastražené pasti, a vzal ji s sebou. V polovině ulice vešli do pasáže, minuli osamělého zlouna, který na ně zahlížel vzteklým pohledem, ale na tři vysoké lidi si netroufl, octli se ve dvoře, obklopeném čtyřpatrovými domy, kde v několika oknech blikala slabá světélka. V přízemí samé bytelné mříže.

„Taková malá pevnost šmudlů,“ poznamenal Skerin a vedl je do sklepa, vchodem, kde někdo mříže vylomil. Venku byla téměř tma, ale teď bylo zřejmé, že dosud si s nimi jen hrála; tady už vládla opravdu a úplně a nedala se zaplašit ani baterkou, kterou Verna rozsvítila. Jen vyrušila pár drobných cupitavých zvířátek a pár malých lidiček, ukrytých ve vykotlaných výklencích a sklepních kójích s laťkovými brankami. Vstupy nahoru do přízemí kdosi zazdil, tu a tam zahlédli pár schodů a nad nimi nerovnou, amatérskou zed.

„Když jsou zlouni fakt hladoví, rozeberou to,“ vykládal Skerin. „Ale čekají na ně pasti. Zdejší šmudlové jsou dost obranyschopní.“

„Kam jdeme?“ hlesla Vesna.

„Bolí tě nohy?“ otočil se k ní. „Ta rozbitá dlažba venku je hnusná, já vím.“

„A ten beton tady taky,“ zamumlala Verna.

„Brzy se dostaneme pod městské lázně a kanalizaci projdem na stadión,“ pravil povzbudivě jejich průvodce.

„Bývala tam chráněná tribuna pro prominenty a valkeři ji opevnili ještě líp. Zním heslo.“

V tunelech pod lázněmi tu a tam svítila slabá zářivka a Verna zhasla baterku.

„Přes den tady často přespávají zlouni,“ povídal Skerin. „Teď jsou ale všichni schopní nahore. Zůstali jenom slabí a nemocní. Nás neohrožují, jsme moc velcí.“

Nezuhlédli je, jen slyšeli šramot, jak se před nimi cosi honem skrývalo mezi tlusté trubky podél stěn. Verna se radši nekoukala nahoru, kde se táhlo další potrubí a kabely, protože ji pronásledovala děsivá představa netopýřích mutantů s lidskými obličejí. Nejspíš si podvědomě vybavila něco z komiksu...

Konečně vylezli po prohnutých příčkách jakéhosi údržbářského žebříku do kotelny, kde vládlo ticho, rušené jen odkapáváním vody za tenkou příčkou. Skerin vysvětlil, že tam bývala šatna pro sportovce, a ještě pořád tam trochu teče voda.

Proto se tam také zdržovali šmudlové – jeden vystrčil hlavu a křivě se zazubil, když viděl tři velké lidi. Skerin mu velkoryse hodil kysu a mužíček cosi vděčně zamumlal.

Vystoupili o patro výš a octli se na kraji rozlehlé plochy se zbytky umělého trávníku, i když většinou rozrytého, jako by tu někdo orál.

„Půda pod povrchovým potahem je chemicky ošetřená,“ řekl Skerin. „Opravdová tráva sem nesmí. Nesměla.“

Vyšplhali po dalších schodech k zamřížovaným dveřím, Skerin natáhl dlouhou ruku, prostrčil ji mříží a přitáhl si blíž šachovničku zámku, nacvakal heslo a mříž po zatlačení povolila. Vklouzli do úzké chodby, kde to zatuchle páchlo. Minuli několikery rozbité dveře a došli až na konec,

k jediným dveřím, které vypadaly opravdu pevně. Pod tenkou, částečně sloupanou dýhou se skrývala ocel nebo nějaká ocelokeramická hmota. Skerin znovu natáhl ruku, tentokrát vzhůru, nahmatal nade dveřmi ve vrstvě orvaných tapet jakési výstupky, v určitém rytmu je zmáčkl. Strčil do veřeje, ale nic se nestalo.

„Aha,“ zamumlal a vyklepal přímo na ocelovou desku jiný složitý rytmus.

Chvíli se nedělo nic, pak se ozvaly kroky a dveře se pootevřely směrem dovnitř.

„Valker?“ zachraptěl mužský hlas.

„Poutníci,“ odpověděl Skerin. Ať už to mělo být heslo nebo ne, muž jim otevřel a vpustil je do místnosti s nízkým stropem, která shlížela zamřížovanými okny na rozrytou plochu stadiónu. Na leháčcích, vytvořených z rozebraných plastových židlí, a nepohodlných lavicích se rozvalovalo několik lidí, z kohoutku nad zašlým, ale celkem čistým umyvadlem v koutě stékal tenký čůrek vody, u zadní stěny žhnula topná spirála – někdo z elektrického topidla odstranil kryt, asi aby získal větší výhřevnost. Větrák ve stropě se líně otáčel a nestíhal, bylo tu k zalknutí.

Jeden z mužů na lehátku se opatrně překulil na bok a zamžoural na příchozí. „To je Skerin, hoši. Dejte si pohov, je spolehlivej.“

„Co ty holky?“ zeptal se ochraptělý dveřník.

„Utekly z věžáku,“ vysvětlil Skerin. „Potřebujeme se zdržet přes noc.“

„Máte něco do kasičky?“ ozval se přísný ženský hlas. Valkerka, která se hrála u spirály, zachrastila plechovou krabicí s dírkou nahoře. „Dobrovolný příspěvek na údržbu.“ Mrkla na dívky. „Elektriku kupujeme od vašich. Draho.“

„Kolik mincí?“ zašeptala Verna Skerinovi do ucha.

„Jednu nebo dvě na každého,“ sykl stejně potichu. Začal si prohrabávat kapsy, ale zarazila ho, sáhla do váčku a postupně vytáhla čtyři mince. Snažila se, aby ty zbylé necinkaly – bylo by fajn těm lidem tady důvěřovat, ale určitě by to nebylo právě chytré. Vesna jí je vzala z ruky a podala je valkerce s kasičkou. „Stačí?“

Žena se zazubila. Měla přívětivý výraz a vypadala mladě, i když do maličkých vrásek kolem očí se jí už nenávratně zažral zdejší prach. „Jasně, kamarádko.“

Usadili se na volné skládací lehátko hned u zamřížovaného skla, Verna vyndala láhev s vodou a nechala ji kolovat. Samým rozrušením ani neměla hlad. Skerin jim tiše vysvětlil, kde je tady záchod a umývárna, kde většinou teče voda, i když jen tak tak, a na pití by se musela převařit. Vaříč tu mají.

„Ta zářivka svítí pořád?“ zeptala se Vesna rozmrzele.

„Skoro. A lidi pořád chodí sem a tam, povídají si, převařují vodu a handrkují se o příspěvky, v umývárně taky stahují úlovky a na dlaždičkách v koutě si je pečou na ohýnku... Když člověk nemá mince, přinese třeba náklad dřeva na oheň, chápeš?“

Verna zívla. „Naučíš nás to heslo?“

Změřil si ji pohledem. Málem se urazila, že jí nevěří, ale rychle jí došlo, že si ji skutečně měří, odhaduje délku jejích rukou. „Jestli dosáhneš na zámek. Zkusíme to zítra.“

Vesna dostala lehátko, Verna a Skerin si rozložili deky na podlaze. Brzy na to někdo vypnul topení a místnost se pomalu ochladila. Pak někdo řekl: „Všichni jsou doma,“ a zářivka zhasla, místo ní se rozsvítilo nade dveřmi slabé modré světýlko jako mdlé, ospalé oko. Skerin se v polospánku

podivil, protože to tu ještě nezažil, a přitulil si Vernu k sobě, aby si uchránili trochu tepla. Nic nenamítala, jen se mu zavrtila hlavou pod bradu. *Přece jen máš někoho, komu věříš*, napadlo ho a usmál se.

Byla to výjimečně klidná noc.

Město minus jedna

Následující dny představovaly pro dvojčata rychlokurz v přežití na ulici. Plán města musíte znát nazpaměť, bez přemýšlení, i když vás někdo vzbudí v nejhlubší noci, musíte znát všechny možné alternativní trasy k úkrytům a spojencům, říkal Skerin a názorně jim všechno předváděl, vodil je ulicemi, zarostlými parčíky, po zbořeništích, pasážemi, podchody a tunely, po tramvajových nadjezdech a požárních únikových cestách opuštěných domů. Seznámil je se spřátelenými šmudly a valkery. Ukazoval jim, kam se schovat, když se spustí jedovatý déšť – a naučil je rozpoznat ho podle barvy. Vždycky se přitom na chvíli rozpustí mračna, vysvětloval, a uvidíte nebe. A právě to je nebezpečné. Většinou je ovšem dešťová voda neškodná a šmudlové ji chytají a pijí.

Naučil je klást pasti a zabíjet chycenou oběť co možná bezbolestně – valkerům ani šmudlům, kteří si pasti navzájem vykrádali (kupodivu bez jakékoli vzájemné zášti, pokud dotyčný zloděj past obnovil) na tom zpravidla nesešlo. Vzal je na lov králíků a učil je střílet je z luku (zaskočilo ho, že si náramně rychle vyrobily vlastní, když jim pomohl sehnat materiál). Hrál si s nimi na rvačky a ukazoval jim, co všechno se dá použít jako zbraň. Zavedl je do staré, dosud nezbořené tělocvičny, kde valkeři trénovali bojová umění, a znovu byl překvapen, jak se obě dívky hned chytily – Verna mu pak vysvětlila, že tyhle pohyby jsou ve věžácích běžnou součástí rozcviček, stačí je trochu dotáhnout.

A držel Vernu v náruči, když jednou navečer zabila svého prvního zlouna. Pak jí poradil, aby se nikdy nedívala do očí těch, které zabíjí. *Nevyhneš se tomu, děvče*, řekl jí, nebo si to snad jen pomyslel, ale ona ho slyšela, *tak si to nedělej těžší*. Nechal ji vyplakat, načež zlomil vaz dalšímu ošklivému skřetovi, který se na ně pokusil zaútočit tupým nožem. Přirozeně proti trojici velkých lidí nešel sám, ale dva další se váleli po zemi se zlámanými hnáty (Vesna zúročila trénink ve valkerské tělocvičně) a pár zbabělejších nebo možná chytřejších uteklo.

Byli docela bojeschopná trojka. Pro ty dny, kdy mračna klesala dolů, až se břichem dotýkala dlažby, si dívky podle Skerinova návodu vylepšily dýchací masky. Používáte jen jejich nejjednodušší funkci, vysvětlil jim, ale tyhle malé krabičky pod ušima jsou vlastně počítače a umějí přepínat filtry podle stavu ovzduší. Špatně se do nich shánějí baterie, musí se kupovat od údržbářů, ale vydrží skoro rok...

„Čím dýcháš ty?“ zeptala se Verna, když si vyzkoušela nadechování průsvitnou, tenoučkou hadičkou, zavedenou z hlavního filtru přímo do nosu. Přišlo jí to nepohodlné, ale na druhou stranu nemusela mít zakrytou půlku obličeje a počítač pod uchem vypadal trochu jako náušnice.

„Mám... takovou úpravu,“ odpověděl váhavě. Ohlédl se na Vesnu, která soustředěně připojovala hadičku k filtru. Seděli ve šmudlovské dílně; Skerin sem směl, protože místním pomáhal se zabezpečením budovy. „Říkáme tomu žábry. Je to vlastně filtr, trochu složitější než ty ve vašich maskách, ale zabudovaný do obleku a přímo spojený s dýchacími cestami – dokáže přivádět kyslík rovnou do plic, když je to potřeba.“

Rychle si to přebrala v hlavě. „Tak to vlastně nemusíš dýchat vůbec. Třeba kdyby tě někdo škrtil... tak tě neuškrtní.“

„No. Každopádně vzduch mi chybět nebude,“ kývl.

„Nebo pod vodou... Můžeš žít pod vodou!“ vyhrkla užasle.

„Ne moc dlouho. Je to velká zátěž.“

„Neptala jsem se tě už někdy, kdo sakra jsi?“ Verna bezděčně zvýšila hlas a Vesna neklidně otočila hlavu.

Ošil se, poposedl si na vysoké stoličce u pracovního pultu, stavěné na malé šmudly. „Jo. Ptala. Kdekdo se mě ptá, ale já na to nechci odpovídat.“

Vesna si upevnila masku k límci u krku a hadičku do nosu. Vstala a přešla k nim. Nepotřebovala se vyptávat, o čem je řeč.

Skerin se ošil. „Je to... složité. Samotnému mi dělá potíže tomu porozumět.“

„Třeba nám to jednou zkusíš vysvětlit,“ řekla Vesna klidně. „Až se někdy poránu budeš cítit chytře. Chápavě.“

Zasmál se. „Třeba.“

Vyzbrojeni vylepšenými dýchacími přístrojky vyrazili na exkurzi po lyennských vodárnách a hlavně místech, kde misterii navrtali potrubí s vyčištěnou vodou a namontovali kohouty. Údržbáři z věžáků sice potrubí průběžně opravovali, kohouty sundávali a navrtaná místa záplatovali a svařovali, ale pár jich vždycky zůstalo funkčních a nenápadně strážných hlídkami misterii.

A právě o ty hlídky šlo. Skerin měl plán, který zahrnoval opatrné rozhovory s misterii. Byl odhodlán zjistit, kdo vlastně jsou dívky, s nimiž se už pár týdnů potuluje městem, jež kdysi mělo půvabné jméno Lyenna.

Rušení a bloudění

„Tak, a navigace je v háji.“ Eron několikrát ťukl prstem na displej, ale přístrojek nereagoval. Jako by ten mužiček, kterého si jako malý v počítačích představoval, najednou usnul. Není divu, má to tam stísněné, musí být úplně placatý.

„Rušení,“ utrousil Ormon a rozhlédl se. Na hřišti, kde zbylo trochu písku, si hrálo pár šmudlovských dětí, docela čistých a dobře živených, stejně jako jejich hlídači, šmudlové obojího pohlaví. Na dva vysoké cizince hleděli ostražitě, ale nikoli nepřátelsky – naučili se, že od valkerů, misterí či údržbářů jim nebezpečí nehrozí.

„Tam?“ zeptal se nejistě Eron a trhl bradou k věžáku, na jehož stěně těsně pod mračny se na široké lodžii cosi zalesklo. „Ten disk?“

„Jo. Asi. Vsadím se, že tady selhávají i doplňky a vylepšení, které v sobě nosí misterí.“

„Myslíš, že je to záměr?“ uvažoval Eron. Pokračovali v chůzi, minuli přístavek obchodního centra věžáku, budovu nadzemních garáží, kde tiše rezivěla a rozpadala se auta, která by v rozbitých ulicích stejně nebyla moc platná, i kdyby měla benzín.

Bratr si dal s odpovědí na čas. „Hm,“ vyjádřil se po chvíli, když už šlapali po chodníku kolem bývalých luxusních obchodů a pod nohama jim skřípalo sklo z dávno roztráštěných výloh, drolilo se na menší a menší střípinky a ty víc a víc zapadaly do prachu a bláta. „Ti vládci. Zdržují se

nahoře nad mračny, v nejvyšších patrech a věžích, léta je nikdo neviděl... Co se z nich asi stalo?“

„Lidi z věžáků přece každou mutaci vytrídí, vyhodí na ulici,“ podmračil se Eron.

„I když jde o mutaci ve vládnoucí třídě?“ Ormon pokrčil širokými rameny. „Ještě to nenaskočilo?“ změnil téma.

Eron znovu ťukl na displej navigace a zakroutil hlavou. „Zabloudili jsme,“ vzdychl. Vyhrnul si vysoký límec, do tváře mu foukl čištěný vzduch.

„Dneska se dýchá celkem slušně,“ zamumlal Ormon. Natáhl ruku, ze zápěstí mu vystřelila vzhůru tenká sonda, tiše kovově zazvonila a zatáhla se zase zpátky do masivního náramku. „Jo, mraky jsou pod normálem. Tloušťka dvacet metrů, hustota nula celá sedm. Krásné počasí. Satelity by k nám měly dosáhnout, v těch to nebude.“

„Asi máš pravdu. S tím rušením.“ Eron zakopl o vzpříčnou dlaždičku, a když zvedl hlavu od chodníku, zamžikal. „Hele. Šípkový keř.“

„A co?“ nechápal Ormon.

„Jeden,“ řekl Eron. „Vzpomínám si, že ty keře lemovaly chodník, proto se ta ulice jmenovala Šípková. Kde je teď, hm?“

„Sakra,“ sykl Ormon. „To vypadá na nový propad. Pokračuje to, brácho. Někde tady bude vstup na degenerovanější úroveň.“

„Teoreticky třeba i na vyšší.“

„Tomu sám nevěříš.“

„Ne, systémovou entropii neukecáš. Většinou.“ Eron se lítostivě zahleděl na jediný zbylý šípkový keř. „Tady navazuje Hradní ulice, poznávám ji. Vidiš ty kandelábrý? Předminulé století nebo tak nějak.“

„Jenomže z ní zbyl jen kousek,“ ozvalo se za nimi. Oba bratři se prudce otočili. Muž, který to řekl, byl vysoký, dokonce vyšší než oni, a dvě dívky, které ho doprovázely, velice krásné – a dočista stejné, až na barvu vlasů... Vlastně ne, ta zrzavá měla na nose a tvářích rozhozené drobné, rozto milé pihy. „Hledal jsem starou vodárnu,“ pokračoval muž. „Vaši lidé tam na jednom místě namontovali kohout pro šmudly. Ale vodárna je pryč, stejně jako část těch ulic.“

Dívky mlčely a tvářily se ustrašeně. *Z nás ale strach nemají,* pomyslel si Ormon, *bojí se strašidelných věcí, které se dějí ve městě.*

„Možná za to mohla právě voda,“ promluvil Ormon přiškrceně. „Jestli se tu porvali šmudlové a zlouni... Jestli byli šmudlové povražděni, třeba i s nějakým tím údržbářem... Převážily horší kvantové stavy myslí. Degenerované. A následoval propad.“

„Tak misterí to vidí kvantově?“ Muž udiveně potřásl hlavou.

„Jako že ta degenerace je v lidské mysli? A přenáší se do skutečnosti?“ vyhrkla skoro současně rusovláska a zčervenala, jako by se zlobila.

„Je to tak, jenom trošku... složitější,“ odpověděl Ormon nejprve jí; její otázka mu připadala naléhavější. Vášnivější. „Ta skutečnost, i ta horší, degenerovaná, je potenciálně kdekoli. Kdykoli. Protože pochází z nás.“

„Není to názor misterí,“ upřesnil Eron. „Jen naše hypotéza. Nás dvou.“

Nastalo ticho. Stáli proti sobě u divoce rozrostlého šípko vého houští a vzájemně se hodnotili.

Ormon pomalým pohybem napřáhl ruku. „Ani jeden z nás není misterí. Já jsem Ormon.“

Muž se jeho ruky chopil a stiskl mu ji, přiměřeně, společensky, žádné měření sil. „Skerin. Tyhle krásky jsou Vesna a Verna.“

„Eron.“ Hubenější z bratrů se zazubil na dívky. „Pocházíte z pater? Moc dvojčat se tam nerodí, prý je eliminují ještě v embryonálním stadiu. Říkají tomu redukce, neradi slovo potrat...“

„Huš,“ sykl na něj Ormon. „Třeba jim vědma předpověděla, že budou moc, moc krásné.“

Verna se zasmála. „Žádné vědmy nemáme. A narodily jsme se tady dole.“

„Hledáme jejich matku,“ vysvětlil Skerin věčně. „Misteri ji někam uklidili a je jako mimina poslali do věžáku. Já je tam odnesl, na jejich příkaz... Rádi bychom zjistili, co to ksakru mělo znamenat.“

„Taky není misteri,“ obrátil se Ormon k bratrovi.

Eron už kýval. „Jasně. Koukni mu na krk. Exi, jestli se nepletu, co?“

„Nepleteš,“ přisvědčil Skerin. „Jenomže moje stanice na téhle úrovni neexistuje. Zmizela před víc než třiceti lety.“

„Mizí i celé oběžné dráhy,“ zašeptal Ormon. „Rozvrstvějí se podle úrovní nebo co. To by ovšem znamenalo, že naše teorie jsou...“

„Vedle?“ mabídla mu Verna. Nikdo by na ní nepoznal, že nemá tušení, o čem je řeč, že jen zkouší konverzovat, aby se něco dozvěděla. To bylo jasné jen její sestře.

„Jo, totálně,“ ušklíbl se Ormon. Najednou měl hroznou chuť ji obejmout, ale netroufal si. Jarní plamínek je jasný a živoucí, jistě by uměl pěkně popálit.

Skerin si poškrábal kůži pod těžkým límcem. Zásuvky filtrů ho v teplém počasí nepříjemně svědily. „Možná ani

ne,“ řekl. „I na orbitě mají lidské mysli různé kvantové stavy, ne?“

„Pak ale hledáme... spouštěč,“ hlesl Ormon.

Vesna si odkašlala a tiše, jakoby zasněně pronesla: „Museli jsme meditovat. Myslet pozitivně. Jednou týdně přicházel instruktor shora a učil nás.“

Všichni se na ni podívali. Eron namáhavě polkl. Skerín se přestal škrábat a ruka mu strnula u límce. Ormon uloupl z větvičky zralý červený šípek a začal ho žmoulat.

„Ve věžích ty vaše teorie znají,“ shrnula Verna. „A zařídili si, abychom je chránili.“

Nezdařený propad

Víc času na seznamování a výměnu poznatků či teorií jim nebylo dopřáno: zaútočili na ně zlouni.

Vyrojili se z prázdných obchodů, z kanálů, z podchodu, z rozbitých oken v přízemí a prvním poschodí, jako akrobati sjeli dolů po stožárech pouličních lamp, dokonce jako by vyrostli přímo ze země – nejspíš se schovávali za rozbitými obrubníky na druhé straně ulice. Byla jich celá armáda. Cenili křivé zuby, v koutcích rozšklebených úst měli sliny, řvali, až to trhalo bubínky. Mávali kusy dřeva nebo železa, někteří už začali vrhat kameny.

„Co je tak rozběsnilo?“ vyhrkl Ormon. Zatáhl Vernu do jedné z výloh, za zbytek pultu.

„Nenašli vodu?“ odpověděla zadýchaně. Zvedla se do kleku, v ruce se jí objevil luk, vystřelila a zasáhla. Zloun se zhroutil k zemi se šípem v hrdle. A další padá, toho trefila přímo do srdce. Třetího do oka.

Ormon žasl, ale nenechal se tím zpomalit. Urval ze zbytku zásuvky pod pultem ostrý kus plastu, dvakrát delší než nůž. A vrhl se do bitky.

Jeho bratr krájel vražedným laserem křivé pařáty a špinavé krky, páral břicha, vzduch houstl kouřem a smradem, všude kolem to doutnalo a hořelo. Zády k němu Skerin pracoval ručně, uměl velice dobře lámat vazy, ovšem k tomu si musel pustit nepřátele blízko a chvílemi by nestíhal, nebýt šípů, které létaly od šípku. Plavovláska zalezla do houští, takže byla zčásti chráněna, ale už na ni přišli.

Pak se po celém zbytku Hradní ulice rozechvěly poklopy a mříže na kanálech.

Posily.

Ormon bodal svou improvizovanou zbraní, její zubaté, nepravidelné ostří působilo šeredné rány. Ve druhé ruce se mu objevil nůž. Střídal bodání a sekání s krytím jako dávný šermíř. Ze zkušenosti věděl, že je to dobrá, pro zlouny nezvyklá taktika. Vyčistil si cestičku ke křoví – tedy, spíš ji pokryl mrtvými a škubajícími těly. Snažil se Vesně nebránit ve výhledu, ale dívce došly šípy, hbitě vylezla a pustila se do nepřátel překrásnými chvaty bojového umění, k jehož asijskému původu každý národ přidal něco svého. Jakoby mimochodem přitom posbírala pár šípů, další vytrhla z mrtvol.

Skerin sebral zabitému protivníkovi důkladnou palici a začal se jí energicky ohánět. Verna se plížila po chodníku a hledala vystřelené šípy.

Tolik mrtvých. A přitom jich neubývá. To není zuřivost kvůli zmizelé vodě. To je něco horšího.

„Nahore!“ zařval Skerin a prudkým gestem ukázal palicí do druhého patra domu s otlučenými sochami v průčelí. Asi to bývala banka.

Ormon bodl do špinavého, vyzáblého těla, které se na něj s jekem řítilo, přidržel si ho před sebou jako provizorní štít a rychle se tím směrem koukl. Nějaký... tlampač. Amplion.

Než tu krátkou myšlenku dokončil, musel přejet nožem po krku dalšího útočníka a dva odkopnout ke Skerinovi, který rozlouskl jejich lebky jednu po druhé jako ořechy. Zahlédl Vesnu, jak se hroutí ve výkladu, Vernu, jak ji rychle vleče za pult a vzápětí bodá šípem do oka malého vyzáblého zuřivce. Z druhé strany viděl v hustém dýmu, který

jako by už sahal až k mračnům a splýval s nimi, bratrův neúnavný paprsek.

Ten... tlampač, pomyslel si znovu. Něco vysílá. Běsnění. Nenávist. Kvantově degenerované stavy myslí. Uchechtl se, jak to nesmyslné, skoro náhodné slovní spojení na tuhle šílenou situaci sedne. Bodal a sekal a řezal, nepřestával, ale přitom se snažil dostat do lepšího úhlu, odkud by mohl vlastní laserovou pistolí tu věc, tlustý černý trychtýř s vibrující mřížkou u širšího konce, sestřelit. Rozřezat. Zničit.

Nešlo to. Na vyčerpané dívky se vrhla celá banda, snad tucet skřetů. Verna pracovala rukama i nohama a měla fakt dobrý úder, Vesna už se vzpamatovala a mlátila kolem sebe ukořistěným kyjem. Zlouni neměli moc síly, ale jako by jim chyběl pud sebezáchovy; útočili, dokud nebyli mrtví nebo doslova rozlámaní. Musel se probít k dvojčatům a chránit je.

„Skerine!“ houkl. „Házím, chytej!“ A hodil mu pistoli. Exi s ní zaručeně umí zacházet.

Skerin zbraň chytil, zatočil se a smetl kyjem vzteklou droboť kolem, udělal si trochu místa a času, zamířil na černý trychtýř. Vyšlehl rudý paprsek, trychtýř se podélně rozpoltil, jedna jeho polovina spadla na chodník a roztříštila se. Druhá zůstala viset na drátech, které vedly do okna v patře.

Řev utichl v půli slova – pokud vůbec šlo o slova. Několik zlounů zavrávoralo a zpomaleně kleslo. Sténání raněných se ozývalo dál, ale znělo už jen zoufale, ne zuřivě. Vesna upustila kyj, Ormon vytrhl svůj plastový meč z těla, které mu nijak nevzdorovalo. Podíval se na nůž, pokrytý krví, a ohlédl se po něčem, čím by ho vyčistil. Verna si přímo za výlohou sedla na zbytek židle – nohy

někdo dávno utrhal a nejspíš použil na ohýnek, ale plastový sedák zůstal i s částí opěradla. Eron i Skerin skloupli oblé hlavně pistolí.

„Co to kruci bylo?“ vydechl Eron.

„Někdo záměrně pokračuje v degeneraci úrovní, řekl bych,“ mínil Skerin. Podával Ormonovi pistolí.

Verna si vykasala rukáv a prohlížela si zarudlé pohmožděniny. „To budou modřiny,“ prohlásila uznale. „Lepší než z tělocvičny.“

Její sestra si opatrně masírovala koleno. „Nešikovně jsem spadla, když do mě strčil... tenhle.“ Zamračila se na mrtvého zlouna, který zůstal viset na spodním okraji výlohy, hlavou dovnitř, nohama ven. „Ale odnesl to.“

„Chudáci,“ řekla Verna. „Někdo se tomu prostě neubrání. Že mě to nenapadlo dřív.“

Všichni tři muži se k ní otočili. Žádný nepromluvil, ale přečetla si otazníky v jejich tvářích.

„Na nás to taky zkoušeli, vid', Vesno.“

Vesna si prohrábla zcuchanou plavou hřívu – marně, tohle by chtělo kartáč a ruku profesionála. Nebo aspoň odhodlaného amatéra. „Jo. Při meditacích. Rušili nás, a my se nesměli dát rušit.“

„Jenomže někteří... Hlavně kluci...“ Verna se ošklíbla. „Ti hloupější. Prostě vyskočili a začali se prát.“

„Nebo utekli,“ dodala Vesna. „Úplně jsem na to zapomněla. Vlastně... myslím, že už jsme ty kluky potom neviděly.“

„Hm, asi máš pravdu,“ kývla Verna. „Je to už dávno, to nám bylo tak deset.“

„Ještě jsme nezačaly s projektem Dokonalá sukně.“ Vesna se tiše zasmála a uhladila si dotýchnou sukni. Opravdu, ani

v té příšerné bitvě nijak neutrpěla. Nehledě na to, že nepřekážela v pohybu.

„Tohle je tak trochu magie.“ Skerin se sehnul a promnul látku mezi prsty. „Vydrží úplně cokoli. Nejspíš i atomový výbuch.“

„Máma onehdá koupila podobnou od nějakého údržbáře,“ vzpomněl si Ormon. „Mám dojem, že ji od té doby nesundala.“

„Protože jsou krásné a příjemné,“ prohlásila Vesna. „A komise to neuznala.“

„Komise,“ opakoval Ormon. „Jako ve věžáku?“

„Kvalifikační,“ vysvětlila Verna. „Neprošly jsme. Dali by nás ke kravám, ale to by tolik nevadilo...“ Zarazila se. Nejspíš si vzpomněla na jiné alternativy. „Pojďme jinam. Tohle je strašné místo.“

„Jistě,“ řekl Skerin. „Když chceme myslet pozitivně.“

Museli překračovat mrtvá těla, obcházeli raněné, kteří se plazili a belhali pryč. Konečně došli na Hrad, kopec nad městem, kde kdysi, v dobách o úroveň výš, sídlil magistrát. Zbylo tu i pár zahrad se stromy, které většinou zplaněly, ale na některých větvích visela malá kožnatá jablka nebo tvrdé zimní hrušky. Vesna s úlevou klesla na lavičku a překvapeně ji pohládila. Dřevěná. To se hned tak nevidí.

„Tady je to skoro jako dřív,“ ozval se Skerin s plnou pusou a podal jí jablko. Její sestra Verna si povyskočila a utrhla si vlastní.

„Dřív. Kdy to bylo, dřív? Sto let? Dvě stě?“

Ormon s Eronem se na sebe podívali. „Možná jak pro koho,“ řekl Ormon.

„Pětatřicet,“ oznámil Skerin a ukousl si další kousek jablka, zašklebil se, jak bylo kyselé, ale odhodlaně žvýkal,

jako by se právě rozhodl doplnit denní dávku vitamínu C. „Dělám si zářezy jako robinzoni.“

„Blbost. Mně je čtyřicet a pamatuju v Lyenně už jenom... tohle,“ rozhodil rukama Eron.

„Já myslela tak dvaadvacet,“ špitla Vesna a pozorně se na něj zadívala, kroutíc hlavou.

„Jeho máti je mister,“ připomněl jí Skerin. „Bude tu do dvou stovek, jestli ho něco nesežere.“

„Nápodobně,“ odsekl přátelsky Eron a Skerin přikývl.

Ormon se několikrát přitáhl k větvi nad sebou, jako by si trénoval svaly, pak teprve promluvil.

„Dejme tomu tak před dvěma sty lety sem zavítali mister, aby uchránili v tomto světě, co zbylo. Lidi. Šmudly. Informace. Odkud přišli... nevíme.“

„Z tajemného kláštera na vrcholku hory,“ navrhl Skerin se svým obvyklým pobaveným výrazem. Ormon ho ignoroval.

„A podle tvého robinzonského kalendáře tu zhruba před pětatřiceti lety bylo normální město. To, které my známe z filmů a knih.“

„Což znamená, že čas plynul jinak. Tady – a tam, kde byl Skerin,“ řekla netrpělivě Verna. „A kde že jsi to vůbec byl?“ otočila se ke Skerinovi.

„Na orbitální stanici,“ odpověděl. Když viděl, jak bezděčně zamžourala skrz větve jabloně k mračnům, zasmál se. „Už tam není.“

„Na této úrovni skutečnosti není,“ pravil pedantsky Eron.

Vesna se protáhla, zahodila ohryzek a pronesla svým zasněným způsobem: „Pokoušíte se zachytit slovy nezachytitelné. Připadá mi to, jako když se meditací snažíme dostat – vnitřně – na vyšší úroveň.“

„Ta holka je orákulum,“ zamumlal Ormon.

„Máme úkol. Najít Kongresové centrum,“ připomněl mu bratr. Pro ostatní dodal: „Hlavní stan misterí. Za tři dny tam bude setkání a my předneseme zprávu z úrovně minus dva.“

„Selhala nám navigace,“ doplnil Ormon. „Jako by se ten barák přemístil, ale... spíš jde o to, že se tady zase něco propadlo. Kus Šípkové. A Hradní.“

Verna najednou vyskočila z lavičky, až sebou sestra vedle ní cukla. „Musím si vyrobit pár šípů.“ Zatřásla poloprázdným toulcem. „Nebo zase vlézt do té sportovní dílny... Taky bych potřebovala lepší tětivu, tu ze sisalu. Chtěla bych na lov králíků.“

Vesna s ní zatřásla. „Co blbneš? Celou dobu hledáme sídlo misterí, a teď místo toho půjdem na králíky?“

Verna si zase sedla, zachmuřeně si propletla prsty. Mlčela. Sestra na ni chvilku hleděla, pak si povzdechla. „Nechceš vědět, co se tehdy stalo.“

Skerin Vernu zezadu objal, zvedl a vzal ji do náruče jako dítě. „Zacpeš si uši, když to na tebe bude moc,“ zašeptal jí. „Pak ti všechno povím, ale po kapkách, jo?“

Přitulila se k němu, položila mu hlavu na rameno.

„Vždycky mi trochu chyběl táta,“ řekl Ormon s lehkou závistí. „Opravdový, normální táta,“ dodal. Verna se usmála, ale nikdo to neviděl, jen Skerin ten nepatrný pohyb jejích rtů ucítil na šíji kousíček nad stříbřitými žaberními zásuvkami.

Vývoj šmudly Mádi

Miriam prověřila poslední úsek ohrady a zjistila, že jí Máďa s tou svojí těžkopádnou, důkladnou šmudlovskou inteligencí leze na nervy. „Jak můžeš vědět, že je nenapadne rozbít chodník a podhrabat se?“ Šmudla naklonila hlavu na stranu a vycenila drobné zoubky.

Miriam na ni upřela Pohled, pod nímž zlouni i cizí šmudlové omdlévají nebo aspoň klesají na kolena a zakrývají si oči. Máďa se jen ošila a čekala na odpověď.

„Nenapadne,“ řekla Miriam stručně.

„Tamhle naproti to udělali,“ vedla si svou dívka a ukázala k vilce přes ulici, která teď měla dvojistou hradbu, vnější zapuštěnou do země.

„Jaký tam byl chodník?“ vzdychla Miriam. „No?“

„No... normální,“ hlesla šmudla nejistě.

„Rozbitý,“ opáčila misterii přísným tónem. Narovnála se. Převyšovala dívku o hlavu, i když nebyla nijak zvlášť velká. Šmudlové prostě nikdy moc nenarostou, ani když mají slušnou stravu. „Náš je celý. Neporušený.“

„No a?“

„Psychologie.“ Miriam si zavrtala prstem do spánku, aby zdůraznila, že to spočívá v hlavě. „Člověk začne ničit spíš něco, co už je načaté.“

„Ale zlouni ničí všechno. Cokoli,“ namítala Máďa vzdorně.

„Když to vyčnívá. Když jim to nedá moc práce. Hladký, neporušený chodník je prostě neinspiruje ke kopání a hrabání, věř mi.“

Nad žiletkovým drátem na vrcholu hradby vykoul Mádin otec. „Pojďte už dovnitř, máma je nervózní, když necháváme otevřenou bránu.“

Miriam souhlasně zamávala a vykročila k bráně. Hansik byl šikovný a milý mužský, ale hlavou téhle šmudlí rodiny byla kdovíproč jeho žena. Poslední dobou se o velení tak trochu přetahovaly s nejstarší dcerou – Máďa se považovala za nejchytřejší a popravdě, něco na tom bylo, ale neuměla vydávat příkazy tak roztomile jako její malá, kulatá matka.

„Chtěla bych další hradbu. Zapuštěnou, jako mají u Kínů,“ zavrčela Máďa.

„Možná jsem si vás neměla pouštět do baráku,“ řekla Miriam tichým, nebezpečným hlasem.

Máďa se zajíkla: „Je náš! My tu byli dřív!“

„Ne. Já tu byla dřív. O mnoho desítek let dřív.“

Máďa otevřela pusy, zjevně aby se hádala, ale Hansik na ni shora zavolal: „Mlč, huso!“ A k Miriam omluvně dodal: „Měla by se vdát, jenomže tak hubatou ženskou nikdo nechce.“

Ormon mě má rád, pomyslela si Máďa velice čitelně – přinejmenším pro smysly misterii.

„Ormon je hodný na všechny,“ zašeptala Miriam. „I na zatoulané pejsky.“

Máďa zrudla a vrhla na ni pohled, který by mohl vraždit. Podívejme se, docela obstojně to ode mě odkoukala, bavila se v duchu Miriam, ale současně jí bylo dívky líto. *Jsi nejhezčí, když mlčíš*, pomyslela si schválně hodně zřetelně, a poznala, že to Máďa slyšela.

Hlavní stan

Skerin vedl skupinu ke Kongresovému centru; ze všech přítomných se ve městě orientoval nejlépe. Hradní parčíky a zahrady se rozrostly, pohltily zbytky ulic a menší domky, prastaré přílepký k velkým stavbám. Původně byly asi určeny pro služebnictvo mocných a nestavěli je nijak kvalitně ani zrovna elegantně, na stylu záleželo jen u vládních budov a vilek, kde žily rodiny vládců. Některé teď obsadili šmudlové a udržovali je, jiné pomalu chátraly. Celkově však na Hradě vládla zeleň, pichlavá, s drsnými listy, nepřátelská.

„Když jsme tudy šli naposled, bývala tu ulice,“ ukázal Eron před sebe. „Teď to je džungle.“

„Buď to bejlí vyrostlo takovým fofrem, nebo...“ Ormon se nadechl, a ne proto, že by mu vadilo stoupání a přelézání padlých kmenů a větví. „Nebo je to nějaký způsob propadu.“

„Jako třeba o půl úrovně?“ zareagoval Skerin.

„Hm,“ zahučel Ormon a mrkl na Vernu, jestli se mu nesměje. Nesmála se; přemýšlela o tom.

„Neřekl bych,“ ozval se Eron. Díval se nahoru před sebe. Z džungle čněl dům. Měl nějakých pět pater, ale vysokých, klidně mohlo mít každé katedrální strop s úžasnou klenbou. A rozlehlé sály, jež pojmu množství... hm. Posluchačů. Diváků. Věřících. Nepotřeboval okna, protože byl celý ze skla, odrážel temná mračna i temnou zeleň kolem sebe a jako by jim při odrazu dodával více světla. „Ta budova je netknutá,“ dokončil Eron.

„Její strážci myslí pozitivně a kvantovou degeneraci si nepřipouštějí,“ zašeptal Skerin a Verně byl jeho tón podezřelý; jako by se vysmíval té nafoukané budově, Eronovi, Vesniným teoriím i sobě. Sestře to také došlo, ale neurazila se.

„Žít v takovém světle, taky by ses cítil líp,“ poznamenala a všichni, každý po svém, jí rozuměli. Světlo. Ta stavba ho přitahovala, uvnitř proměňovala, zesilovala a zase vracela ven.

„Musíme se prosekat tím porostem,“ řekl věcně Ormon.

„Obejdem to,“ navrhl Skerin. Dupl nohou na kanálovou mříž, ztrácející se v tuhé trávě a nízkém plazivém bodláčí. Zhoupla se, nedržela moc pevně.

„Mezi zlouny?“ Eron se otrásl.

„Nechci do tmy,“ zašeptala Vesna. „Dneska už ne.“

Skerin kývl, rozhlédl se a zavelel: „Tak tudy.“ Vyrázil do křoví s ostrým listím a lepkavými kuličkami místo květů nebo plodů, a kupodivu v něm našel stezku.

Vedla do polorozpadlého domu, na ošlapané a zčásti rozbité schodiště. Vylezli do patra a tam navazoval dřevěný můstek, vylepšený kovovými vzpěrami (kdysi dávno, teď už je prožrala rez) a při poslední opravě pevnými lany, sloužícími také jako zábradlí. Můstek končil v rozsoše mohutného stromu, kde zase začínal visutý chodníček. Vinul se mezi stromy a keři, které očividně měly ambice je přerůst a zadusit, nad jezírkem, zarostlým žabincem a dávno nevyčištěným od bahna.

Verna vydala tiché jé! nad růžovými lekníny a sestra jí ukázala obrovskou červenozlatou rybu, která se plazila bahnem na kraji a místo předních ploutví měla nemotorné pracky.

Sešli po křehkých schůdcích, kousek škobrtali po nerovné dlažbě, až ke strašidelnému, temnému tunelu z růží, z těch, které kvetou pořád, i v zimě, pokud není dvacet pod nulou. Zdálo se, že se k poutníkům natahují a zkoušejí do nich zabodnout trny, dlouhé jako prst. Některé květy měly podivný tvar, jako by se na příchozí dívaly napůl svinutými okvětními plátky, jiné se v půli rozdvojovaly nebo naopak dva až tři částečně srůstaly. Z klenby, kdysi podepřené zahradní mříží, se spouštěly šlahouny a kývaly se v neexistujícím větru.

„Tohle je horší než kanál,“ sykla Verna sestře do ucha a Vesna přikývla.

Ormon rázně odstrčil šlahoun, který se ho pokusil škrtit, a zamračil se na zvědavě vykulený květ. „Jako by v nich byly kamery a všechno natáčely,“ poznamenal šeptem.

„Třeba nahrávají strach,“ ozvala se Verna. „Pro koho asi?“

Skerin hbitě hmátl po jednom z květů, přitáhl si ho a přísně se na něj zahleděl. „No? Pro koho? Pověz, ty mutantní rostlino!“

Květ se mu snažil vyškubnout, pustily se do něj šlahouny. Skerin se smíchem uhýbal zeleným bičíkům a schválně se natahoval po dalších květech.

„Aspoň bys mohl předstírat, že se bojíš.“ Eron už byl o pár kroků dál, ohlížel se a tvářil se káravě. „Zjevně porušuješ zvyklosti.“

„Já vím,“ řekl Skerin, ale pustil svého růžového zajatce. Šlahouny okamžitě schlíply a uvolnily mu cestu.

Verna s Vesnou se nadechly. Ještě chvilku, a udusily by se.

Konečně uviděli světlo a vyšli na malé, nápadně čisté a upravené náměstíčko. Lesklou budovu, které se nedotkla žádná mutace a degenerace, ba ani na ní nehloidal čas,

měli před sebou. Kouřová skla bezbariérového vchodu se rozestoupila, vešli do rozlehlé haly.

Eron vykročil k širokému recepčnímu pultu, kde nikdo neseseděl, a položil ruku na svítící plochu na jeho desce. Verna se ohlédla a bezděčně se přitiskla ke Skerinovi. „Dveře,“ sykla.

„Jo, vidím,“ odpověděl stejně tiše.

Dveře se za nimi zavřely. *Zanechte nadějí, pomyslel si, hlavně všech nadějí, že by tady mohlo čekat přátelské přijetí. Kdo ksakru jste, misterii z centra?*

Za pultem se otevřely obyčejné dveře – veřeje, žádné šoupací panely – a objevil se vysoký muž v úpravném, vyžehleném (nebo zcela nemačkavém) obleku. Měl dokonalý účes a čistou bledou pleť a tělo tak skvěle vypracované, že vedle něj i Eron působil neúhledně, zanedbaně a neskladně.

„Máme tě v databázi,“ oslovil Erona. „Ale jen jako zpravodaje. Nemáš právo vodit si hosty.“

Eron polkl. „Promiň, to jsem netušil,“ řekl s přemáháním. „Poslala nás matka. Abychom našli novou cestu na shromáždění.“

„Novou cestu?“ muž se podmračil. „Nic se nezměnilo.“

„Ajaj,“ ozval se Skerin. „Kdypak jsi naposled vystrčil nos z tohohle mauzolea, bledý androide?“

Verna tiše vyprskla. Muž očividně nebyl android, protože se urazil, vycenil dokonalé zuby a napřáhl k němu ukazováček: „Můžu tě klidně...!“

„Co? Zatknout? Zabít? Za nedostatek pokory?“ ušklíbl se Skerin. „Jestli v té vaší skleněné věži vládne takový přístup, tak už jste zhloupli a hrozí vám propad.“

Za pultem se otevřely další dveře, pak druhé, třetí, a vyhrnulo se z nich snad tucet lidí. Někteří podobně úhlední

jako ten úřednický týpek, jiní v rozevlátých róbách a s dlouhými vlasy či vousy.

„Myslím, že se místní osazenstvo snaží vyloučit spouštěcí faktor,“ pronesl vyrovnaným tónem Ormon. „Dokonce za použití neevropských metod. Snad přímo asijských... Máte už na to nějakou přijatelnou teorii?“ Rozhlédl se, měřil si obličej kolem sebe jeden po druhém.

„Třeba nám nějakou neseš ty,“ opáčil muž, který nebyl starý, ale stylizoval se tak: dlouhé bílé vlasy, dlouhé bílé vousy, dlouhý bílý plášť.

Ormon se usmál. „Nesu zprávy z nižší úrovně. Jsme zvědové, jak už podotkl tady pan bledý android. Opravdu jsme dnes měli jen najít cestu, protože město kolem se mění, až to skoro vypadá na akceleraci úbytků. Na shromáždění chceme předložit dokumentaci. Všechno, co jsme natočili, nahráli a zapsali.“

„To jsou Miriamini synové,“ ozvala se žena v rudé róbě s odhalenými rameny. Verna si všimla, že nemá ani jedinou pihu, a závistivě si povzdechla.

„Tihle misterii v terénu,“ ohrnul rty „bledý android“.

„Na rozdíl od nás něco opravdu dělají,“ pravil věčně „stařec“. „Mimořádně, kdo by sem nepatřil, neprojde růžovou klenbou.“

„Nechci se vás dotknout, ale už vám nefunguje, jak by měla,“ řekl Skerin. „Z těch rostlin se nejspíš stávají masožravky, málem nad námi slintaly. A víte vůbec o té cestě kanály?“

Kráska v rudém se na něj pozorně zahleděla. „Co ty jsi zač?“ Zazubil se na ni. „Taky se tou otázkou trápím.“

„Stařec“ poklepal kloubem prstu na pult za sebou. „Nech toho flirtování, chlapče. Nestačí ti ty valkerky?“ Pokývl